
2on recull
de contes
anti-
autoritaris

---il·lustracions a *El futur de les coses inútils* i *Anarkídia* per Carlos Colom Montes
---il·lustracions a *El general Bum-bum* i *L'alliberadora llum del foc ben utilitzat* per La Marietta (www.lamarietta.net)
---imatges a *El cel de la teva boca* de bianca
(myspace.com/bdama / biankinha87@hotmail.com)

i lyrae (llibertatesnomdedona.blogspot.com / llibertatesnomdedona@gmail.com)

---il·lustracions i còmic a *dones, viatge sense destinacio i amant de la mort* per ira
(monmort.blogspot.com / monmort@paranoici.org)

---portada i maquetació: Gondwana Visuals
(gondwana.ppcc.cat / skairigi@hotmail.com)

Producció Editorial: Negres Tempestes
Depòsit Legal:
Printed by Publidisa

ÍNDEX

PRÒLEG

Quan vam pensar de fer un certamen literari en català i amb el propòsit de fomentar els ideals llibertaris, no ens vam poder imaginar l'èxit que aconseguiria, tan en participació com en difusió. Òbviament, quan parlem d'èxit, ho fem tenim present els mitjans utilitzats en la difusió, en la realització i en la distribució del llibre però les tres reimpresions realitzades en només un any i el nombre de contes rebuts ens han animat a portar a terme aquesta segona edició del certamen de contes anti-autoritaris "La Rosa dels Vents". Amb aquesta segona edició, esperem poder repetir aquest èxit i, així, poder consolidar el certamen. De moment, ha augmentat el nombre de contes rebuts, els quals pertanyen a gairebé tots els territoris de parla catalana.

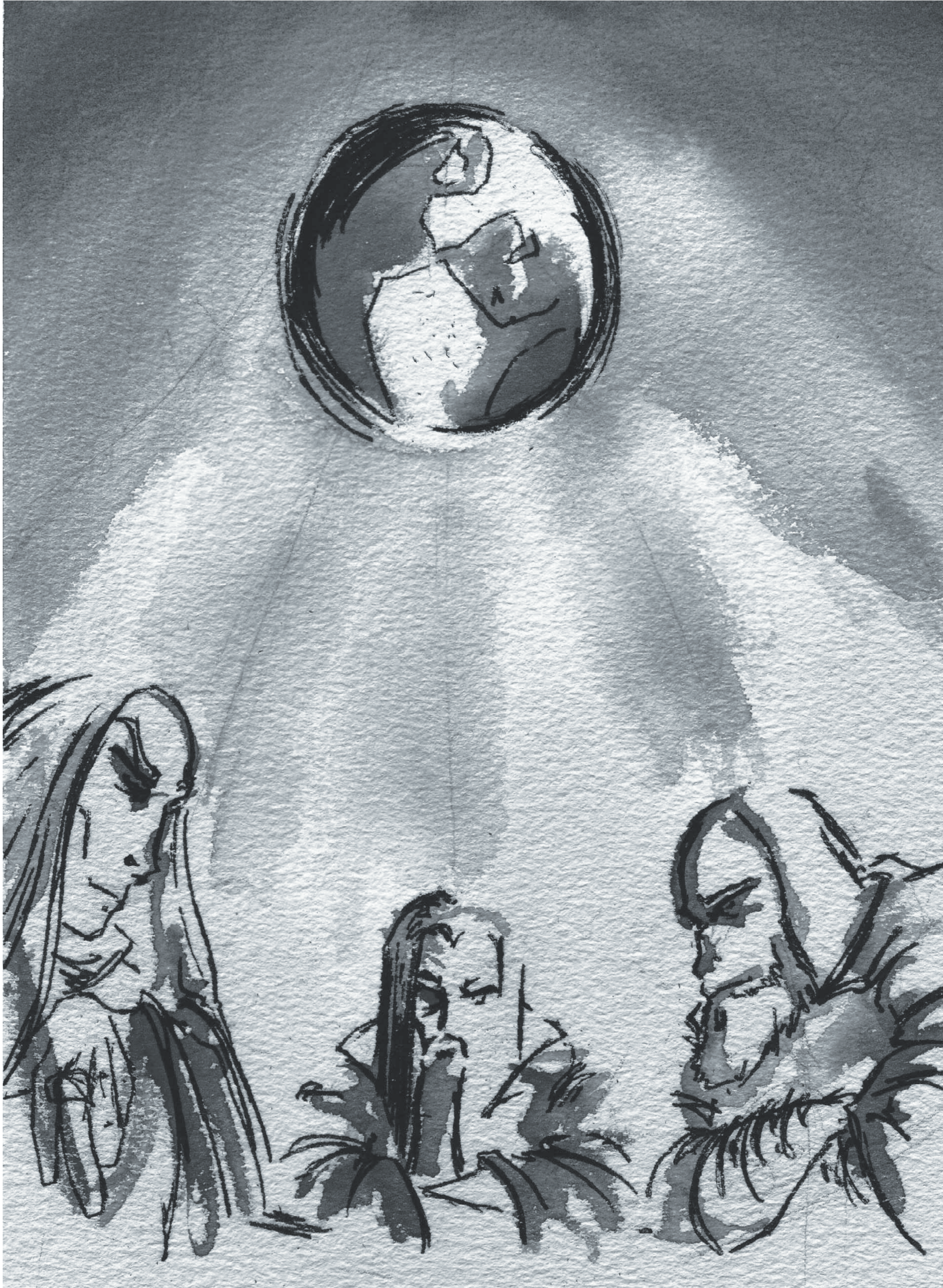
Per acabar aquest pròleg, volem agraïr a totes les persones que han fet possible aquest llibre: a qui ha enviat contes, a qui els ha il·lustrat, a la Laia per corretgir-los i a Gondwana Visuals per la maquetació.

Salut i bona lectura,

Col·lectiu Negres Tempestes
www.negrestempestes.org

Abril de 2008

El futur de les coses inútils

per Agus Giralt

Un dia es va reunir el Consell de Savis encarregat del govern del món per prendre una decisió definitiva sobre el futur de les coses inútils.

Segons els seus arguments, tot allò que tenia una finalitat clara en la seva funció que no donés un benefici material a l'espècie humana no tenia motiu per seguir existint. El simple fet de la mateixa inutilitat de les coses ja justificava la decisió, però la perversitat d'aquestes fins i tot podia ésser molt més gran que l'aparença mateixa. Es corria el terrible risc que la fascinació que als ulls dels homes produïen aquests objectes, pensats sense finalitat, poguessin arribar a distreure les seves ments de la funció que, com a homes, havien de realitzar: produir per al consum de la resta d'homes.

Així, es van disposar a redactar la llista de noves prohibicions. El primer que es va inscriure a la llista foren els colors. Es va decretar que l'existència de tanta varietat de color podia resultar una forta distorsió per a l'espècie. Ràpidament, famosos neuròlegs van avalar aquesta teoria. No calien els colors per viure, i per tant quasi tots foren eliminats. Les úniques excepcions foren el verd, el vermell i l'ambre dels semàfors (que sí que tenien una funció clara) i el gris, ja que van creure que pintar els seus grans edificis de ciment resultaria una tasca inútil.

Després del primer punt es va plantejar prohibir el temps lliure, però els empresaris van presentar una queixa formal. Calia temps lliure per tal que els homes consumissin els productes que les fàbriques produïen Així doncs, el Consell de Savis va matisar la seva proposta, prohibint sols el temps lliure no consumista. Dins de les seccions d'aquest segon punt es van incloure les migdiades, els jocs (sempre que no tinguessin

cap funció clara, com per exemple aprendre un ofici), les passejades, etcètera.

El tercer punt es va titular «Sobre inutilitats sonores i distraccions auditives» i va incloure aspectes tan diversos com la música (tret dels himnes oficials i les músiques militars, que a parer dels savis tenien una funció ben clara, com era exaltar el valor i la masculinitat dels soldats).

Així es van anar desgranant les diferents coses per eliminar en successius punts. Entre les moltes que van aparèixer hi havia: la poesia, l'ús de les flors (sempre que no fos per a la producció de mel), les platges (que dificultaven el desembarcament de grans vaixells), o els quarts creixents i minvants de la Lluna, ja que segons els savis no produïen res —a diferència de la Lluna nova i la Lluna plena, que sí que produïen les marees, aprofitables per a les modernes centrals mareomotrius per fer-ne electricitat. I així una amplia sèrie de coses va anar desapareixent de la vida dels homes.

En acabar l'estudi, i ja cobrada la feina per part dels membres del Consell de Savis, aquests es van disposar a sortir als carrers de la ciutat per tal de gastar-se els calés en coses ben útils. Però els carrers eren buits, grisos i buits, com les carreteres, com els mercats, com les fàbriques. El món es va omplir de buidors i silencis, ben útils, això sí. Inexplicablement, tots els homes i totes les dones del món havien mort en el mateix moment.

Anarkídia

per Kenbushi

Era un dia assolellat d'estiu, l'activitat a la ciutat era més aviat escassa, els guardes de la porta principal (la ciutat té tres portes, una de principal, per on poden passar carros, i dues de secundàries, només per a persones) vigilaven igual com vigila un cec el canvi de color de les fulles a la tardor, els nens jugaven i reien pels carrerons de la ciutat, els adults no reien —no tenien motiu, els governants no els en donaven cap.

La ciutat es deia Anarkídia i fou fundada per un guerrer, un heroi de temps antics, el gran Anarkodius, que feia ja prop de 150 anys que havia fundat la ciutat. Inicialment fou establerta com un campament provisional, després passà a ser una vila, i finalment, la ciutat emmurallada que és avui en dia. Anarkídia sempre havia sigut una ciutat-estat molt pròspera, però les males gestions dels seus governants i els seus interessos l'havien transformat en una ciutat decadent amb molta corrupció.

Els diferents partits del parlament anarkidià feien i desfeien segons els seus interessos. Flirtejaven amb els governadors de Kurium i Krapops per tal d'aconseguir favors i terres per a ells a canvi d'ajudar-los en l'annexió d'Anarkídia, i hi havia partidaris d'una ciutat i d'una altra; això sí, de cara als habitants anarkidians tots els partits eren uns fervents defensors de les llibertats i la sobirania del poble d'Anarkídia. Tot i això, de mica en mica els cucs corcaven la poma...

En Kalek era un noi jove i fort, molt responsable i treballador, però no per això menys donat a la broma i la gresca. En Kalek era orfe de pare, el qual fou occit en una de tantes guerres contra altres pobles «pel bé d'Anarkídia»; sa mare, la pobra, estava dèbil de salut, i ell era

qui duia el pes de la casa. Però la situació familiar no era l'única preocupació d'en Kalek; en tenia una altra: Anarkídia, però no Anarkídia entesa com la ciutat-estat, sinó Anarkídia entesa com el seu poble, la seva gent. Veia dia rere dia que els seus governants només miraven pels seus interessos, sense tenir en compte la gent; la corrupció i la «desaparició» de persones «problemàtiques» eren el pa de cada dia.

Un dia en Kalek va decidir fer quelcom per millorar aquesta situació. No sabia què fer, va rumiar i rumiar fins que va arribar a la conclusió que el millor era parlar amb amics i coneguts sobre la situació i veure si entre tots pensaven alguna cosa que poguessin fer. Així ho féu, primer va començar parlant amb els amics; feien debats sobre els problemes de la ciutat i pensaven coses per solucionar-los. De mica en mica foren madurant la idea que els partits polítics no farien res per arreglar el problema, ja que el problema el generaven ells mateixos. La idea que era la gent la que havia de decidir les coses i no elegir algú que ho fes es va anar estenent per les seves ments. El temps passava i el seu discurs era cada cop més elaborat, i llavors decidiren passar a un graó més alt, a parlar amb la gent de la ciutat, a fer debats amb ells, que veiessin el que ells veien tan clar. Primerament, feren debats espontanis al carrer. Al principi eren pocs, però de mica en mica se n'hi afegiren més, i al final els debats eren megadebats on tothom hi deia la seva. Fou llavors quan la maquinària governamental va començar a actuar, i començaren les persecucions i intimidacions al integrants del grup.

Un dia, un dels «agitadors» se'l van trobar en un carrer amb una punyalada el coll. Això va preocupar alguns del grup, que començaren a dir que potser s'havien de fer les coses seguint una mica més «el joc democràtic», potser apostar per algun partit que pogués suavitzar la situació... en definitiva, que calia fer les coses amb més seny. En Kalek i la resta que pensaven com ell s'encengueren. «Ara de la covardia se'n diu seny», els digueren sense embuts. El grup estava tocat, 1-0 a favor dels poderosos... O no: molta gent havia fet seva la idea que aquell grup havia creat, i de mica en mica tornaren a sorgir els debats al carrer, i també de mica en mica foren apareixent més cadàvers. Un dia, en Kalek caminava de nit sol pels carrers de la ciutat, se li havia fet tard debatent amb uns companys sobre els nombrosos assassinats ocorreguts els darrers dies. De sobte, va notar que alguna cosa el seguia, però ell

va continuar caminant com si res, tot i que realment estava a l'aguait de tot el que l'envoltava. De sobte, sorgí una figura encaputxada, daga en mà i amb la clara intenció de fer d'en Kalek un altre dels nombrosos cadàvers trobats al llarg de la ciutat. Però en Kalek també duia una daga, i amb un moviment ràpid el ferí de mort al coll, i marxà feliç pel triomf cap a casa. Però la felicitat li durà poc, ja que es trobà casa seva regirada i sa mare estesa a terra en un toll de sang. Aquella nit no dormí gens; la ràbia ocupava tot el seu ésser.

La gent ja n'estava farta i el poble agafà les armes. Només tenien dagues i ganivets, les espases les tenien els poderosos per tenir-les «segures» de robatoris. Començaren els primers aldarulls en diversos punts alhora, la seva intenció era despistar perquè un grup assaltés el magatzem d'armes, on hi havia millor armament (espases i escuts, així com llances). L'estratègia funcionà a la perfecció i el poble es féu amb espases. Allò va passar d'uns aldarulls a una autèntica batalla; les espases lluïen, els raigs de sol s'hi reflectien, la sang corria com l'aigua en un riu, moltes persones foren occides aquell dia, la batalla durà molt de temps, i la glòria fou del poble, que esdevingué vencedor. Els caps de polítics foren separats de llurs cossos i clavats en llargues estaques a l'entrada de la ciutat, perquè tot aquell que passes per allà tingués clar que a Anarkídia l'autoritat no hi tenia cabuda. Així establiren una ciutat lliure; Anarkídia ja mai més seria una ciutat-estat, sinó una ciutat lliure.

I el vent dugué la notícia que en una ciutat la gent no tenia governadors, que ho decidien tot en assembles, que tothom era igual i lliure, i aquell nou sistema l'anomenaran anarquia en honor a la ciutat que el creà.

L’eucaristia dels pòtols

per Gerard Vilardaga

L’home de negre exerceix mecànicament el seu ofici: omplir vasos. Desfici eteri d’un quasi funcionari de barra. Poca cosa més. Ell és l’oient assalariat de relats d’èpiques etíliques, disturbis a la tercera dimensió. Escolta. Escolta cansat discursos mimètics als incondicionals clients. Col·labora i corrobora un simulacre, que esdevé rendible. Amo i senyor del monosíl·lab condescendent. I el públic de pubertat queda seduït per l’egocentrisme de la presumpta revolució que prediquen els oradors. Sempre en primera persona. Mentrestant, bandes sonores de retòriques utopies acompanyen les paraules, entretallades per periòdiques visites als lavabos.

El panorama és repetidament monòton. La clientela apunta màxims històrics. Cada dia es superen. Les previsions són prescindibles, sense sorpreses, no calen futuròlegs per rememorar cicles calcats:

Elogis d’ebris esgargamellant himnes simiescs,
insinuacions barroeres entre eufòries col·lectives.
Homogeneïtat adulterada perseguint...
fins que arriben les aclamades patacades.

Testosterona malaguanyada fins a les campanades de les tres. Ràbia controlada, sedada gota a gota. Gots buits, preludis d’exilis eunucs; que covards són els valents torrats. Ziga-zagues cap a casa entre sensuals vomitades. Bilis heroica. La dissidència baveja a qualsevol cantonada, dòcils cafres de punys alçats. La llar, dolça llar; si no fos pels panys sindicalistes, que es rebel·len conscients de les diòptries imposades en les pitjors matinades.

La retòrica revolució claudica al replà de l'escala, tot gratant-se el borrissol del melic. Entra llum pel celobert; la parròquia fidel se la creua al mig del pas, hi passen per sobre agafats de la mà. Alguns magregen el cos, per confirmar-ne la condició: moribund o cadàver. Per ara, respira. N'hi ha que faran tard a l'ofici de les nou, mercès a la barricada espontània. La devota de l'àtic, bona dona, li deixa caure unes monedes, quan pensa tèrbola:

Pobra canalla, ja de xic tenia deliris de grandesa.

Nostra Senyora

per Marina Enrich Genestar

No hi ha volta de full, ells són així; i ja podem anar predicant, fent discursos, que per convincents que siguin i per raó que tinguem, aquí l'únic que importa és desocupar i deixar pas a la Senyora Especulació Territorial, per abreviar, Senyora Especulació. Deixau pas, gent del món! Observau aquesta estora apelfada i vermella que ens ha costat un ronyó i un ull de la cara de cadascun de nosaltres. No és prou per a Nostra Senyora que, pobreta, ha de fer tant camí per trobar el lloc idoni al món.

És així. Ella va cercant un lloc adient. «Avui m'instal·lo aquí, aquí i també aquí. Som tan important que no en tenc prou amb un lloc; a més, així la meva cerca serà més ràpida.» Al cap de pocs mesos, ambiciosa com és, ens fa creure que no s'hi troba a gust i que necessita canviar d'aires. Potser li vindrà bé respirar aire fresc. «M'instal·laré en un territori verge.» No li suposa cap problema, gràcies als seus fidels servents, en dos o tres dies diferents tribus indígenes d'arreu del món la coneixeran.

No ho entén. No entén que no volem que trobi el seu lloc en el món. Per a ella no hi ha lloc enlloc. Ni noltros, ni la terra que encara és lliure. Bé, lliure però en un profund estat depressiu. Què li passa? Està trista per les incomptables violacions que han patit les seves germanes, les altres terres.

Violacions. Ja pot algú violar centenars de persones de tot el món en pocs mesos que no haurà completat la seva monstruosa tasca i li hauran aturat els peus. Ja pot destruir la terra, un cop més, Nostra Senyora, que encara que sigui l'últim lloc intacte ningú, o quasi ningú, farà res per aturar-ho.

Tu camines pel carrer amb un amic i veus com a pocs metres estan construint un altre bloc de pisos. Hi ha un cartell ben gros on hi ha escrit el preu de cada un d'aquests habitatges. En veure-ho, et quedes paralitzada i li dius al teu amic, murmurant, perquè els servents de la Gran Senyora no et sentin: «Especuladors! No tenen vergonya».

El dissabte 24 de març al teu poble s'ha organitzat una concentració per exigir un habitatge digne. Tu no hi vas. El diumenge baixes a comprar el diari i ràpidament, molt interessada, cerques l'article que parla de la concentració. Llegeixes. Tantes persones hi van assistir, tal cosa es va fer, però sobretot poses especial atenció al manifest que es va llegir, per saber de què va un poc el tema, i també et fixes en les consignes escrites a les pancartes: «No tindràs casa en la teva puta vida».

El dilluns te'n vas a treballar. Amb la teva companya treus el tema de l'habitatge i intentes conduir la conversa cap a on t'interessa i, sense adonar-te'n, et delates. Em pensava que serien pocs els que assistirien a la concentració de dissabte. «Va estar bastant bé la representació versionada dels tres porquets, però sobretot crec que el manifest i les consignes eren molt apropiades». «Sí, jo pens el mateix», et diu la teva companya. Seguidament et clava la daga al cor: «Però tu hi eres? No et vaig veure».

Homenatge a Menorca

A la dreta un xalet, a l'esquerra un xalet, al davant un altre, al darrera, al nord-est, al nord-oest, al sud-est, al sud-oest, un altre. Al mig, una casa de pagès abandonada, abans ocupada, a punt d'enderrocar i exterminar.

Camin cap aumon, sense rumb fix, amb una maleta a una mà i seguida dels meus companys i companyes. Ens trobam rodejats de xalets i hotels. Xalets amb tres pisos, xalets amb jardí, amb pista de tennis, amb enormes piscines, xalets, xalets i més xalets. Hotels dinosaure, hotels sangonera, hotels extraterrestres, hotels, hotels i més hotels.

Agafem la furgoneta i pujam al Toro. Observam. Una illa estranya i petita ens il·lumina i els monstres devoradors de la nostra terra, de casa nostra, ens fan tornar bojos. Amb llàgrimes als ulls ens demanam: «Quant tardaran a construir damunt la mar?».

El General Bum-bum

per Miquel Perelló Segura

Els soldats estaven arremolinats rere l'únic munt de terra que podia protegir-los dels projectils enemics. Havien escoltat la ràdio. Sabien que en poca estona vindria a arengar-los el mateix general de divisió!!!

Era negra nit, plovia i tot era una pasterada fangosa. Van veure arribar el cotxe amb les banderoles del general, bé, banderoles, calefacció, seients de pell i fil musical. El cotxe es va aturar i en va sortir el general, el general Bum-bum. Satisfet d'ell mateix, panxut, bigotut i acabat d'afartar. Va estirar les cames i va respirar fort.

—Olor de pólvora!! —va exclamar rellepant-se els llavis.

Esbufegant, mig relliscant i amb molta cura de no embrutar-se, va anar acostant-se a on eren els soldats. Mentre trampejava els tolls i el fangueig general anava pensant en el berenar de melindros amb xocolata desfeta que es cruspiria a la tarda, quan acabés amb aquells pollosos.

Per fi va arribar. La primera reacció fou reprimir una arcada que li pujava gola amunt. L'assistent, al qual la resta de soldats consideraven un endollat, un pilota i un indesitjable, es va quedar al cotxe, seguint les ordres estrictes del general.

Quan va poder reprimir els fàstics, el general Bum-bum va observar detingudament els soldats. Feien pudor, anaven malfardats i ni tant sols s'havien aixecat per quadrar-se quan ell va arribar. Els uniformes esparracats feien difícil distingir la graduació d'aquells homes, a part del fet que duien el pèl molt llarg i anaven mal afaitats.

—Soldats!!! —va cridar intentant que el pit inflat superés el voluminós estómac. Per fi els soldats es quadraren amb molta galvana.

—A les seues ordres, general! —cridaren a l'uníson.

—Soldats!!! Sou l'orgull de la pàtria. La vostra sang, que vessarà i omplirà aquesta terra, serà un record per a les futures generacions. Passareu a la posteritat com a vertaders herois. No puc reprimir un sentiment d'enveja vers vosaltres, ja que jo, amb les obligacions del meu càrrec —ràpidament li vingueren a la ment els melindros i la noia bonica que li feia de criada— no puc beure de les fonts de la immortalitat tal i com fareu vosaltres amb el vostre sacrifici.

Els soldats miraven a tot arreu menys al general, que ja es veia immortalitzat en algun retrat a l'oli arengant la tropa.

Ell mantenia una postura de perfil clàssic, o almenys això creia, amb la mirada a l'infinit i una cama més alta que l'altra. Amb una mà s'aguantava la faixa de general, mentre que amb l'altra manipulava infantilment el mànec del sabre que duia.

—Prendre la cota 201 és vital per al nostre país. Sé que és difícil i que la majoria morireu, però no patiu, disposem de més soldats, els quals també estan disposats a donar la vida igual que vosaltres. Quina enveja que em feu, repeteixo, quina enveja!!

Un dels soldats, obrer i de família humil va dir:

—I per què no hi vas tu, munt de fem???

El ritme cardíac de general va augmentar perillosament. L'havia tractat de tu un pollós de les trinxeres, i li havia dit que si hi aniria ell!!! A part de l'estrany insult, és clar! La sang li va pujar al cap i es va ficar quasi de color lila de l'enrabiada.

—Soldat!!! El faré afusellar per desacatament, li recordo que sóc un superior —va mig balbucejar.

El soldat va girar-se mirant els seus companys i va dir:

—Mireu!!! Tenim davant un covard i un traïdor a la pàtria.

La resta de soldats van abaixar els fusells en direcció el panxut, que suava i estava blanc com la llet.

—No pot ser, això és sedició!!! —els va cridar mentre dissimulava els balbuceigs eixugant-se la cara amb un mocador.

—Mireu el covard!! Així que vols trair la nostra pàtria? Nosaltres, el poble, et nomenem heroi, patriota i tot el que vulguis —li va espetegar el soldat portaveu—. L'hauríem d'afusellar —va concloure.

Tots els altres soldats feren que sí amb el cap. El general plorava, i féu un intent de marxar, però d'una estrebada el feren quedar.

—Tens l'oportunitat de passar a la posteritat com un heroi. Tens l'oportunitat d'escriure les més glorioses pàgines de la història de la nostra pàtria. Que la teva sang regui la terra i visqui eternament en les noves generacions!!!

La resta de soldats aplaudiren les paraules del seu company. Tragueren el sabre del general de la seva funda, li posaren a la mà i a l'altra li feren aferrar una bandera de la pàtria. L'home, mancat de qualsevol autoritat i dignitat, i sense capacitat de fer por com fins llavors, plorava a cor què vols.

—Fills de puta —somicava.

Amb la punta de les baionetes el feren pujar el terraplè mentre aplaudien i li cridaven: «Heroi!! Ets l'exemple a seguir, ens fas molta enveja!!!».

Plorant com un nen, el general Bum-bum va recórrer uns metres de la no-man's-land, va ensopegar diverses vegades fins que una granada enemiga li va arrencar les cames i va udolar una estona fins que un franctirador massa humanitari li esbotzà el cap. La seva darrera visió

fou cap al cel, on una parella de corbs ja l'oloraven i esperaven el moment adequat per buidar-li els ulls.

Els soldats aplaudiren i digueren: «Així que això és un salvador de la pàtria?».

—Es veu que sí —va contestar un.

—Doncs quina puta merda.

Abandonaren la posició just quan l'assistent pujava per informar-los que la guerra havia acabat.

—I el general? —va preguntar-los.

—Ha mort mentre estava cagant, ha sigut molt patètic.

—A més, ens estava dient frases derrotistes i antipatriòtiques, n'hem redactat un informe.

—Quin bastard!!! —va dir l'assistent.

I se n'anaren tots amb el cotxe del general a celebrar que la guerra havia acabat.

La lluita continua

per Alex Raga

L'11 d'abril de 1690 començà sent un dia qualsevol a la vida d'Andrin, però aquell jove indígena mai no podria imaginar les aventures que estava a punt de viure els darrers anys de la seua vida.

Andrin era un típic adolescent malgaix; amb tan sols 16 anys treballava dia a dia tant als cultius de l'aldea com tallant arbres al bosc (a més d'altres treballs que es realitzaven allà), fet que es reflectia notablement en la seva constitució física.

Però ell no era com els altres; sempre havia tingut inquietuds que la resta mai no havia experimentat. Tenia ganes d'aventures, d'emocions, de sentiments nous... I era ben cert que aquell 11 d'abril les anava a viure, i de quina manera.

Eixe dia començà com un dia d'allò mes normal. S'alçà a l'alba, i anant amb compte per no despertar els seus germans menuts, es va calçar les botes, es col·locà la camisa i els rudimentaris pantalons, i posà rumb a la platja amb son pare. Aquesta era l'estructura habitual d'un dia corrent de treball: arribaven a la platja, preparaven les eines de treball, pujaven a un arbre i començaven a treballar. Aquell dia no va ser pas diferent, i en pujar a l'arbre, es va quedar mirant l'horitzó, com augurant aquell fenomen que li canviaria la vida per sempre...

I

10 d'abril de 1690

Avui ens hem trobat un dia molt dur. Ens hem alçat sobresaltats pel vigia, que va observar un vaixell negrer a babord, més concretament

l'East Indianman, amb bandera holandesa, que va oposar una ferotge resistència, amb més de 70 homes armats, i per les baixes que ens han ocasionat, molt ben instruïts. Quant als esclaus que hem alliberat, eren 203, i esperem trobar terra prompte perquè el menjar comença a escassejar.

El dia ha continuat tranquil, sense cap sobresalt. No obstant això, a mitja tarda, ens hem trobat una tempestat, que hem salvat per poc, però afortunadament ha arribat la nit i la tempestat ha amainat.

I

I allí, des de la copa d'un arbre els va veure, els dos vaixells més grans que mai havia vist, que des de l'horitzó s'apropaven lentament cap a la costa. Varen avisar tot el poblat d'allò que venia, i immediatament tot el poblat estava a la platja per rebre els dos vaixells desconeguts que venien. En comparació amb l'intent de vaixell que el seu poble havia desenvolupat, aquests eren colossals, amb veles tan grans que podien tapar la majoria de cases del poblat, decorades amb detalls que no havien vist mai. Estaven penjades d'uns grans pals de fusta que tenien quasi la llargària del vaixell, i als costats es trobaven els grans canons (des del punt de vista d'aquell jove, capaços de destruir la terra d'una sola canonada). Quan arribaren prop de la platja, en desembarcaren una gran quantitats d'homes en bots xicotets. D'un d'aquests, en arribar a la platja, en varen baixar dos homes parlant entre ells, i varen prendre la iniciativa.

Aquells dos homes eren el capità Misson i la seua mà dreta, Caraccioli, que parlaren amb els «líders» de la tribu durant una bona estona.

I

11 d'abril de 1690

Finalment, avui hem trobat terra i hem desembarcat en una platja, propera a l'Àfrica, on hem trobat uns natius amables i pacífics, als caps dels quals hem explicat la nostra història i els nostres objectius. Els objectius, que em varen ser mostrats per Caraccioli i pels quals vàrem regir

la nau (i avui els indígenes), eren crear una colònia, però no una colònia com les altres, regides per l'esclavitud i l'expropiació dels béns, sinó una colònia que es regís pels principis utòpics reflectits en el llibre Utopia, de Tomàs Moro. Es tractava d'una societat en la qual no es discriminava les persones per qüestió de raça, color, religió o altres tipus d'elements excloents que hagueren servit fins a la data als governants per esclavitzar la gent. Una societat on els béns fossin comuns, on s'arribaria a fer desaparèixer els diners i les classes, i on tothom seria respectat i escoltat per igual; la primera societat llibertària de la història.

Després de l'extensa explicació no hem trobat cap oposició per part dels caps de la tribu, que s'han mostrat d'acord amb la idea, amb la qual cosa ens hem posat a treballar en la construcció de cases per a la tripulació i per als esclaus que hem alliberat; ajudant els natius amb la, per a ells, nova tecnologia...

I

Aquella nit, Andrin somniava en convertir-se en un gran capità al servici d'aquella societat llibertària que havien creat. El dia següent, presentant-se davant del jove capità Misson, li va demanar que li contés les seues històries navals, la qual cosa va ser acceptada de bona gana pel capità, i després d'assabentar-se de la ideologia que movia aquells herois, va decidir formar part d'aquella formidable tripulació i alliberar gent que, sent com ell (de diferent raça o religió), havien estat esclavitzats per la mà executora dels estats «moderns». Així passaren dies i dies, ajudant els nous integrants de la colònia i fent les feines del dia a dia tant al camp com a casa; fins que va arribar el dia de salpar, amb un ideal per conèixer i una aventura per viure.

Acomiadant-se de la seua família i els seus amics a la platja, pujà al vaixell amb la resta de la tripulació i enarborant la bandera, que era blanca i amb el lema «Por Dios y la Libertad», salparen per trobar noves riqueses i alliberar esclaus.

I

24 d'abril de 1690

Ja fa molt de temps que estem a la colònia, i la tripulació està acomodant-se, amb la qual cosa avui, amb l'acord de Caraccioli, hem decidit que salparíem. Alguns indígenes moguts per l'aventura i els nostres ideals han decidit enrolar-se amb nosaltres, la qual cosa ens ha anat molt bé, ja que avui hem lliurat una batalla (tan dura com la lliurada ara fa 14 dies enfront de l'East Indianman) contra un vaixell amb bandera francesa. Bé, més que contra el vaixell pròpiament dit, contra la fragata que li oferia protecció, probablement mercenaris, amb els quals hem entaulat una ferotge lluita en què he pogut comprovar la destresa en les armes d'un jove, un tal Andrin, que ha ocasionat nombroses baixes als negrers.

Afortunadament, aquesta batalla ha sigut difícil, però no ens ha causat gaires baixes. El nombre d'esclaus alliberats ascendeix a un total de 103, a més dels tres marins anglesos que s'han unit a la nostra tripulació. El botí també ha sigut abundant, amb sedes, joies, monedes i espècies exòtiques. Tot va millor del que esperàvem.

I

El dia següent de la seua primera batalla, la qual Andrin va viure amb una excitació i emoció tremendes, el capità Misson el va cridar a la seva cabina. Andrin esperava algun tipus de reprimenda, però va ser tot el contrari: el capità Misson li va agrair els seus servicis i el va felicitar per la labor que havia fet i el nombre de baixes que havia ocasionat. L'endemà, tornant cap a la colònia, es varen trobar amb un vell conegut del capità Misson, el capità Kidd, que després de conversar amb Misson i Caraccioli es va unir a ells amb el seu vaixell i amb el somni llibertari per davant.

Aquella era l'aventura més emocionant que havia viscut Andrin fins a la data, per no dir l'única, encara que no duraria molt.

I

1 de maig de 1690

Després d'arribar a la colònia, i passar allí diverses jornades, avui ens han atacat cinc vaixells amb bandera portuguesa. Ha estat una batalla èpica, de la que hem eixit guanyadors, però el desavantatge de dos naus és molta, i ens han deixat gairebé sense homes. He vist morir a les meues mans els homes més brillants de la tripulació, fins i tot aquell jove, Andrin, que tan valentament havia lluitat pels ideals comuns de llibertat, que avui ens han estat arrabassats. En guanyar als portuguesos, i amb un únic vaixell com a supervivent, ens hem dirigit cap a la colònia per descansar i atendre els ferits. Allà hi hem passat la nit, preocupats per si tornaven a atacar i atenent els ferits.

Al matí ha entrat corrent Caraccioli, avisant-me que la colònia estava sent atacada per un altra tribu indígena, i la situació era molt desfavorable. He eixit corrent amb un grup d'homes per valorar la situació, però ja no hi hem pogut fer res, ens superaven notablement en nombre i hem decidit fugir en el vaixell amb tots els natius que ho han volgut. Ara estem a alta mar, allunyant-nos d'aquell somni de llibertat i multiculturalisme que tant esforç ens havia costat i que ara està sent arrasat; però això no ens pararà, trobarem un altre lloc on desenvolupar aquest ideal. Mai ens aturaran, i a poc a poc, ens seguiran tots els estats del món.

I

Aquella va ser l'última pàgina del diari del capità Misson. Aquell mateix dia va morir en una tempesta, però el seu somni no va morir. Un dels seus homes de confiança, Thomas Tew, va arribar a França amb els manuscrits d'aquesta singular república, que va inspirar l'ideal de la Revolució Francesa i que avui encara segueix inspirant les organitzacions llibertàries com a model de convivència.

Tribus indígenes
per Marina Enrich Genestar

Ells havien arribat. Ells ens ho havien pres tot. Els fills, els germans, els amics, els pares, la nostra llar, els aliments, l'aigua, els arbres, les flors, el riu, la terra, la Terra. La vida. Ells no havien tingut compassió. Ells ho havien assassinat tot, menys la veu dels supervivents.

Baix la mirada i veig la meva ombra
que s'estén per agafar-me de la mà.
Per açò esper que ens trobem demà
a una terra encara més amable.

«Taking Back the Land» City of walls, Paul Mounsey

No cal dir res, simplement una paraula autoritària

per Rafael Soteras i Roca

Em diuen que no caldria dir res de res. Ves per on, això m'han dit, però no importa gaire... Les paraules sempre són sobreres en un món en què el veí ja no té cap importància si porta la butxaca buida.

El dia següent em digueren un altre mot totalment contradictori, però importarà menys perquè el que cal és enderrocar tota mena de poders i el de la paraula és un d'aquests...

Per això si observem allò que es cou dins del món de la comunicació potser valdria més mirar en sentit contrari.

I aquestes són unes frases extretes hom no sap d'on, encara que no tinguin cap valor, però sempre cal parar l'orella...

— Has dit alguna cosa, veritat?
— No és cert.
— Llavors, no t'entenc...
— És que no cal entendre res.
— Serà perquè la paraula ja no té cap sentit.
— Potser tens raó.
— Llavors caldrà repetir-se...
— ...O potser no.
— Torno a dir la mateixa història: les paraules no tenen cap sentit.
— Potser caldria fer-ho a l'inrevés. S'han de tallar de soca-rel els mots autoritaris.
— I llavors com es governarà un país? Aquesta és la qüestió principal.

— ...O bé no tan principal.
— Tornem a començar?
— Àngela Maria...
— Ja som una altra vegada dins de la mateixa història?
— És possible...
— Llavors hauríem d'enderrocar unes certes paraules.
— No hem quedat que els mots no valen res?
— Llavors què estem fent?
— Escopint paraules...
— No entenc absolutament res de res...
— És que no cal. Mira! Si substituïm el rei...
— Què dius, què has dit? És absolutament perillós.
— I on no hi ha el perill? La vida és perill.
— Ho dius molt bé...
— Què, si no, s'ha de dir?
— Exactament això mateix que m'estàs dient però que no deixen de ser paraules i paraules i paraules...
— I les paraulotes, on són?
— Daltabaix, a les escombraries, que és on han de ser...
— Llavors la vida serà que no tindrà sentit, tornem al joc de l'enfadós?
— Exactament, i tornarem a dir les mateixes paraules...
— ...Que no s'haurien de dir. No és cert?
— Però bé haurem dir allò de fill de puta...
— Pobres putes... i els seus enamorats.
— Sempre hi ha d'haver ximples.
— Ves, aquesta és una paraula que pot tenir molts sentits.
— Per què?
— Depèn del punt de vista...
— No sé on vols anar a parar.
— Jo tampoc...
— Llavors, en què quedem?
— Que hi ha grans savis que han anat de putes...
— Que anirem pel pedregar...
— Vols dir?
— I ara!
— Torno a dir... i les paraules, on queden?
— Entre els llavis i al davant de la pàmfila...

— No parlis de les dones d'aquesta manera...

— Que et puja la mosca al nas?

— No, de cap manera, però si dius alguna cosa de profit bé haig de pensar...

— No cal pensar mai, sinó observar. No veus com volta el món?

— Molt malament.

— I ara... ja que el món és rodó i qualsevol pilota si li fas una empenteta no podràs saber mai on anirà a petar.

— És una al·legoria del pedregar?

— No ho sé pas, però s'hi assembla.

— No cal ser pessimistes.

— Doncs anem en sentit contrari? Llavors hauríem de parlar de les morts injustes i també de la vida injusta...

— Pensem en l'economia i en les seves regles...

— Perquè dos i dos no fan mai quatre...

— Llavors on és la tècnica?

— Hauríem de filar molt prim, no creus?

— Sí, perquè la conclusió no és cap altra que cal enderrocar les paraules autoritàries i per descomptat, l'autoritat.

— Serà que manaré jo...

— Noooo, però jo sí...

— Entens el que vol dir anarquia?

— No en trobo el fil...

— Ni trobaràs mai l'entrellat...

D'aquesta manera, els dos dialogaires no acabaven de parlar simplement perquè no creien en la paraula, i els mots se'ls entortolligaven de mala manera només pel fet de no creure en la societat actual, quan només cal un cop de peu per enderrocar tot allò sobrer...

AVUI
ÚLTIM DIA
!!!
oferta
0'99€

L'alliberadora llum del foc ben utilitzat

per Ferran Reyes

Blanc, tot era blanc; llums, parets, prestatgeries. Tot blanc. Carros de la compra amb lleugera desviació, cartells enormes amb productes embalats que no tenien res a veure amb la realitat, màrqueting. Albert corria de manera automatitzada pels passadissos de l'establiment, portant davant seu un enorme carro amb productes per col·locar als estants. No pensava, només col·locava, redistribuïa, etiquetava, inventariava, sempre mecànicament, sense pensar, una i altra vegada durant tota la seva jornada laboral. Per la seva vista només passaven marques, frases apegaloses que sonaven com un disc rallat al seu cap, referències, descomptes.

«Plimax, neteja max!», «Putrecola, a la teva bola!»; ho odiava, frases vulgars i senzilles però a la vegada enganxoses, horteres i cutres. A vegades durant uns segons s'imaginava que ell colpejava el director de màrqueting i publicitat de dita empresa mentre repetia una i altra vegada els seus lemes horteres.

Pura monotonia que només es trencava per l'esbronc d'un superior o per l'odiosa actitud d'algun client que li recriminava haver canviat de lloc certs productes o d'algun altre que, amb insistència, li preguntava sobre la ubicació d'un producte només entrar per la porta.

300 euros per treballar 30 hores setmanals, només per no ser suficientment bo amb els estudis que li havien impartit. Mai tindria casa pròpia, ni possibilitats de tenir una família; l'havien etiquetat, mai li trucaven després d'entregar currículums, només en treballs precaris i ETT, on la majoria de cops el tractaven malament i on durava quatre dies comptats. Aquests pensaments li regiraven el cap cada dia, a l'arribar a casa, amb la mirada perduda a la televisió hortera i cutre, com els lemes del supermercat.

Tot això ara passava per la seva ment, mentre corria pels passadissos que emanaven una repel·lent llum blanquinosa i una molt coneguda per ell olor de detergent. Però ja no, ja no veia aquella llum tan purificant, ara veia el crepitar de les flames, i la bonica i alliberadora llum del foc ben utilitzat.

«Demà no aniré a treballar», va dir mentre s'allunyava amb pas decidit del local en flames, amb un somriure complagut i feliç a la cara.

La pell lliure

per Joan Montblanc

Però no havíem quedat que som persones lliures? Que cada u fa el que vol fer i ningú li ha de dir el contrari? No li havien explicat que la nostra llibertat s'ha d'assolir en tots els àmbits, des del més petit al més gran, i que tota la nostra vida s'ha d'encaminar a ser el més lliures possibles i combatre tot allò que ens fa no ser-ho? I per què, sabent i defensant tot això, tenia l'estómac empresonat, sentia aquella ràbia i aquella gelosia desfermada?

Ella era molt més llesta que ell, d'això n'era plenament conscient; ell no havia pogut anar mai a escola, va aprendre a llegir quan ja feia molts anys que treballava al camp. Va ser a l'Ateneu del poble, en les classes que aquell professor els donava amb una paciència infinita i només demanant a canvi un plat de menjar que el mateix Ateneu li subministrava als menjadors populars que feia. Al principi no en volia, d'aprendre, pensava com el seu pare, que això no servia per a res: «Tu l'únic que has de saber fer en aquesta vida és mirar el cel i saber quan has de plantar i quan has d'arrencar el tros, ni més ni menys, i només de saber comptar els pocs quartos ja en tens prou», i amb prou feines li havien ensenyat a fer-ho fins a 10.

Però els temps van anar canviant, les coses es van anar girant i cada cop se sentia més ignorant quan entenia que algú l'estava enganyant però no sabia ni com, i és tanta la gent que ens enganya, com li van fer veure de seguida els companys. El pitjor era quan li havien de llegir les octavetes que repartien, sentia una immensa pena a les entranyes, una gran vergonya, cada cop més gran quan rubricava la seva signatura amb una X, com una evidència cruel del seu analfabetisme. A l'Ateneu, a part d'aprendre a llegir i escriure, tots parlaven de política, alguns amb més encert que d'altres, però ell sempre callava i escoltava. Moltes vegades no entenia el que deien els companys, però se'n refiava, d'ells;

els havia vist combatre sempre, en totes les vagues i conflictes, plantant cara al propietari dels camps i exigint coses que a ell se li escapaven però que sabia que eren justes perquè així li havien explicat, i perquè si ho deien els companys havien de ser-ho, sobretot quan ho deien els més llestos, que solien ser els que més parlaven en aquells eterns debats, els que més aplaudiments aconseguien, tot i que no sempre eren els que més coses feien quan arribava el moment de fer-les. «Massa aprenent de polític», li deia sempre el pare a cau d'orella quan els sentia.

Primer van ser els companys de l'Ateneu, després va entrar al sindicat quan li ho van demanar, sobretot quan va veure amb quina força van actuar tots junts en la primera vaga al camp en què va participar. En aquell moment es va convèncer que allà estaven els seus, sobretot quan les cames li van deixar de tremolar davant la mirada de l'amo i va veure que aquest no gosaria tocar-lo de nou amb tanta gent al costat, i encara més quan també es van fer militants els cosins i el pare, que tot i que era un bèstia en el fons tenia bones idees, i era fort i valent. A poc a poc va anar assumint tot el que el sindicat deia i feia, sempre intentant entendre el perquè de tot plegat, tot i que moltes vegades no ho aconseguia. Després, es va anar implicant cada cop més, perquè la situació era cada dia més tensa, passava les hores debatent a l'Ateneu, a les assemblees, als bars, al camp i allà on estigués, i a poc a poc va anar agafant una mica d'idea sobre les coses, tot i que normalment callava i escoltava com sempre. Es va assabentar per quin motiu la República, tot i que podia ser bona, no havia suposat cap canvi profund i calia combatre-la i fer la Revolució, i es va convèncer encara més quan uns guàrdies civils li inflaven la cara cada cop que el visitaven als calabossos on havia estat detingut per incitació a la vaga. Va entendre per quina raó la religió era dolenta, per què els patrons també ho eren i en definitiva per què ho era tot el capitalisme i tot estat. De seguida va entendre qui eren els seus enemics, i també va entendre per què no havia de votar els polítics, i així ho va fer, però no a les darreres eleccions on un amic del mateix sindicat els va convèncer en una xerrada que tot i que eren abstencionistes l'única sortida era votar el Front d'Esquerres per alliberar tants i tants companys i per frenar els feixistes. I per entendre què era això de feixista sempre posaven com a exemple el senyor Torrelada, el propietari, i el mossèn del poble. Però a ell, tot i que el Torrelada sempre li havia semblat un fill de puta dels clàssics (sense saber si això

era sinònim de feixista), en canvi, el mossèn li havia semblat sempre una bona persona i per això callava; no volia disputes ni ser titllat del que no era. I al final va arribar un dia en què es va veure definint-se com a anarquista i sabent explicar mitjanament per què. Aquell dia va ser gloriós, es va sentir una persona conscient i sobretot es va sentir com la resta de companys. Un més.

A Ella la va conèixer un dia de conferència a l'Ateneu. Els companys li havien explicat que eren dones d'un col·lectiu que es feien dir alguna cosa així com Dones Lliures, que havien vingut a explicar què significava el concepte d'emancipació de la dona i per què les dones havien de trencar els rols que els homes i la societat masclista imposaven a tots els nivells. Només veure-la es va quedar captivat, era una dona amb caràcter, amb veu ferma i amb discurs vehement, de pell fina i blanca, esvelta i amb una mirada verda que encisava qui la mirava; una llarga cabellera negra li donava encara un vessant més atractiu. La veritat és que no es va assabentar de res del que va dir, ni ella ni les seves dues companyes. Ni entenia el que deia ni podia concentrar-se per entendre-ho, simplement va veure que va haver-hi molt enrenou entre els assistents, alguna esbroncada, algú que marxava remugant, alguna escridassada i insults, bastants insults.

La batussa va ser màxima, mai havia vist un debat així a l'Ateneu, el seu pare esbufegava cada dos frases i tota l'estona anava dient pel baix «tonteries, tonteries», ell l'intentava calmar amb una mà a l'espatlla perquè el coneixia i el veia venir. El pare no es va poder treure l'emprenyament en setmanes i sempre remugava, que una cosa era no ser una esclava i una altra ben diferent no saber fer el plat de menjar, ni netejar la casa, ni les coses que havien de fer les dones, que ell treballava de sol a sol i el mínim que volia era un plat calent, una taula neta i un llit on no se li digués que no, que aquelles eren unes meuques que volien anar-se'n al llit amb tots i no fer res més en tot el dia. Ell callava perquè no sabia com contradir-lo, però sobretot per no confessar-li que pocs dies després, quan va coincidir novament amb Ella en una manifestació, es van acabar enllitant i realment no tenia una altra cosa al cap des de llavors, ni una altra olor que la de la seva pell.

Però per què precisament s'havia d'enamorar d'una dona com aquella? La veritat és que havien coincidit més vegades, havien continuat enllitant-se i en la vida havia sentit una cosa igual, una passió tan sincera i una sensació de plenitud tan gran. Per què no se la treia del cap? Com era possible, sabent el que Ella pensava, que continués tan encaparrat en aconseguir-la? Si s'enrabiava com un nen sempre que sentia les seves explicacions sobre l'amor lliure, que li tornava a exposar cada vegada que ell li acabava dient, en un rampell de sensibilitat del qual s'avergonyia, que l'estimava molt i que volia que estigués amb ell per sempre. No entenia quan li deia que Ella no es casaria amb ningú, que Ella no era xicota de ningú, ni propietat de ningú, que seria sempre lliure i que faria el que volgués amb el seu cos sense donar explicacions a ningú. Ell l'únic que feia quan li deia això era callar, la majoria de vegades posar-se vermell de ràbia i d'indignació, de no entendre, però mai va esclatar i ni va donar-li un clatellot, perquè a les dones sabia que no se les pega, tot i que s'ho mereixin com a vegades s'ho mereixia Ella, i moltes vegades acabava plorant i plorant quan ja no hi era i les seves paraules li martellejaven el cervell. Què li costava estar amb una dona que fos com totes les dones que hi havia al poble? Vaja, que fos com la seva mare? Que sabés fer les coses que han de fer les dones? Una dona normal.

Ell podia arribar a transigir. No calia casar-se, estava d'acord que no volia anar a cap església ni a cap lloc per fer matrimoni, fins i tot respectava el que Ella sempre li havia dit sobre el matrimoni, tot això que era la base de la societat patriarcal en la qual vivim i que era la primera institució a abolir. «D'acord, no cal que ens casem», li deia, «però podem viure junts? Podem estar junts sempre, sense matrimoni ni res d'això, tu i jo i ningú més». Llavors, sempre que arribaven a aquest punt, Ella somreia, li acaronava la cara i li deia que no havia entès el que li volia explicar, i de nou amb una paciència infinita i fent esforços com si d'un infant es tractés, li tornava a dir el mateix, que no és només qüestió de matrimoni, que la qüestió principal és que ningú és propietat de ningú, igual com no som propietat de cap amo, tampoc ho hem de ser de cap persona, però ell no la volia posseir, bé, posseir-la quan feien l'amor sí, però ja l'entenia què volia dir amb això. «Sí que em vols posseir, em vols lligar a tu, sents que jo sóc teva, que haig de ser teva i només teva». Clar que sí, què hi ha de dolent en això? Doncs

que Ella no volia això. Que Ella volia ser lliure. Que igual com deia que a ell l'apreciava i l'estimava podia apreciar i estimar d'altres persones. Sempre que arribava a aquest moment, a ell se li inflaven totes les venes del cos i sentia com li ressorgia de l'estómac una ira immensa que s'havia d'empassar, i així ho feia quan Ella li xiuxiuejava a l'oïda que es tranquil·litzés i tornava a besar-lo.

Totes les vegades que havien anat al llit havia acabat igual, intentant-la convèncer que marxés amb ell i Ella negant-s'hi i explicant-li per enèsima vegada què significava ser una dona lliure i, per extensió, una persona lliure en tots els sentits. Ell sabia que si s'emprenyava al final el deixaria del tot, que si hi insistia al final no voldria veure'l i que el que havia de fer era gaudir del moment, com Ella li deia, i estimar sense demanar possessions, com també li deia. De fet, ell estava fent tot el que Ella li deia, però Ella no feia res del que ell li deia, i així li va dir un dia; era injust, ell estava acceptant les seves regles i Ella no acceptava cap regla seva. Ella li va dir que no volia que acceptés regles que no volgués acceptar, que si s'estava sentint malament el millor seria no veure's més. Davant d'aquesta evidència se li va caure el món a sobre, no va poder evitar sentir com les llàgrimes li corrien per les galtes, van sortir automàtiques, va sentir-se avergonyit perquè una dona el veiés plorar d'aquella forma i entre plors li va dir que faria el que volgués per Ella. Ella li va dir que igual com no volia ser esclava, tampoc volia que ell ho fos. I així es van acomiadar i durant un temps llarg la va perdre de vista, però mai del seu record.

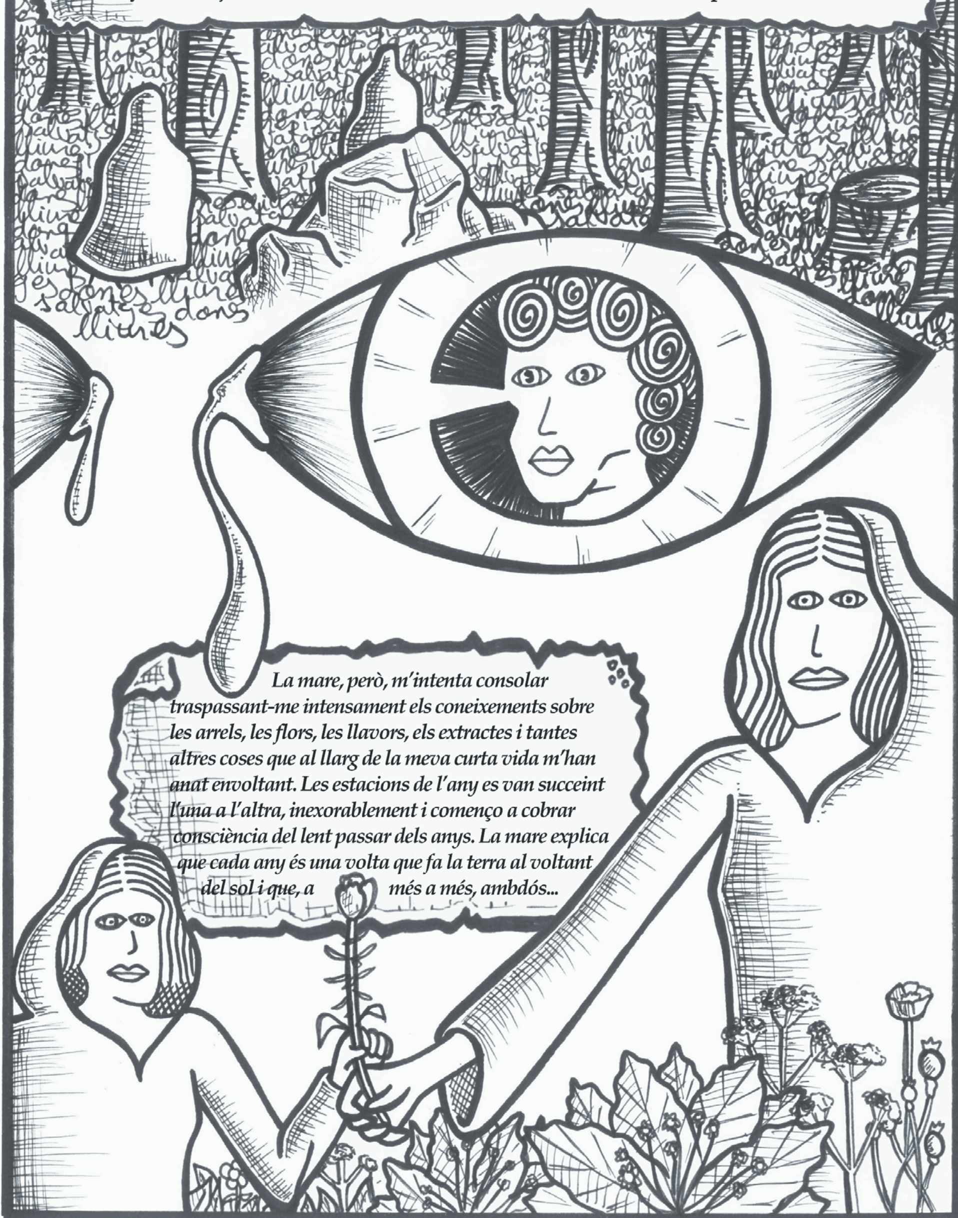
Van passar uns quants mesos fins que va tornar a trobar-se-la; l'estómac l'havia avisat durant aquell dia que alguna cosa succeiria. Baixava corrent per un carrer de la capital, la ciutat bullia, els policies havien intentat ocupar la Telefònica i els combats s'estenien pels carrers. Ella es trobava darrere d'una barricada, portava una granota que ressaltava la seva figura inoblidable, un mocador vermell i negre al coll, al cinturó unes quantes bales i un màuser que empenyia amb fermesa, tot i que la situació estava tranquil·la. Es va quedar paralitzat, sense gairebé sentir, amb un somriure als llavis que feia temps que no assajava, durant uns minuts va observar-la de lluny, sentia els peus de plom, el gust de la seva pell a la llengua, el cervell brogir i el cor a la gola. Era Ella. Per fi l'havia retrobada.

Va ser només un braç el que aquell milicià li va passar per la cintura, un sol braç estrenyent-la cap al seu cos abans de besar-la de forma ardent sobre els sacs terrers. Tot es va aturar de nou, i una altra vegada, l'estómac empresonat, aquella ràbia i la gelosia desfermada, tot va quedar en silenci, tot menys els dos trets que van sentir-se retronar a la plaça. I allà estava ell, veient els dos cossos estirats a terra en un doll de sang mentre li fumejava la pistola a la mà. Van morir sense saber qui els matava, exactament com va morir ell quan va sentir els trets a la seva esquena i un munt de fiblades que li travessaven l'ànima. Fins i tot quan va caure a terra, en cap moment va poder apartar la vista del cos d'Ella. Uns quants segons li van servir per assimilar que mai havia estat lliure per molt que s'ho proposés, que Ella sempre l'havia retingut i que com un ocell engabiat al qual li obren la porta de la gàbia mai havia gosat emprendre el vol. Uns quants segons i només va recordar l'olor de la seva pell, aquella olor que ell havia assassinat, junt amb tot el que creia i junt amb tot el que fins llavors havia consistit la seva vida. Havia matat la vida i mereixia morir. Ara entenia perfectament els crits de feixista que li dirigien veus anònimes que sentia cada cop més allunyades. No eren pel mossèn, ni eren pel Torrelada, eren per ell i ho va entendre. Per molt que li costés entendre les coses, al darrer segon ho va entendre.

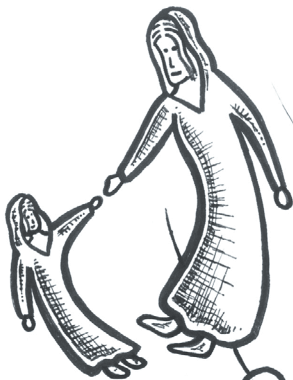
DONES

escrit d'Albert Rigola
il·lustracions d'Ira

He nascut en una cova al mig del bosc. És una freda nit d'hivern. La meva mare, així m'ho explicarà mil cops anys a venir, ha estat a punt de morir en tenir-me. Mai no sabré res del meu pare.
La meva família són l'àvia i la meva mare. També jo sóc dona, petita, però dona. Sembla que per pertànyer a la meva família calen dues condicions inexcusables; ser dona i compartir la pobresa més absoluta. Vivim, majoritàriament, del que arrepleguem pels boscos i d'allò que la gent de la contrada ens ofereix a canvi de remeis naturals que guareixen no poques malalties.

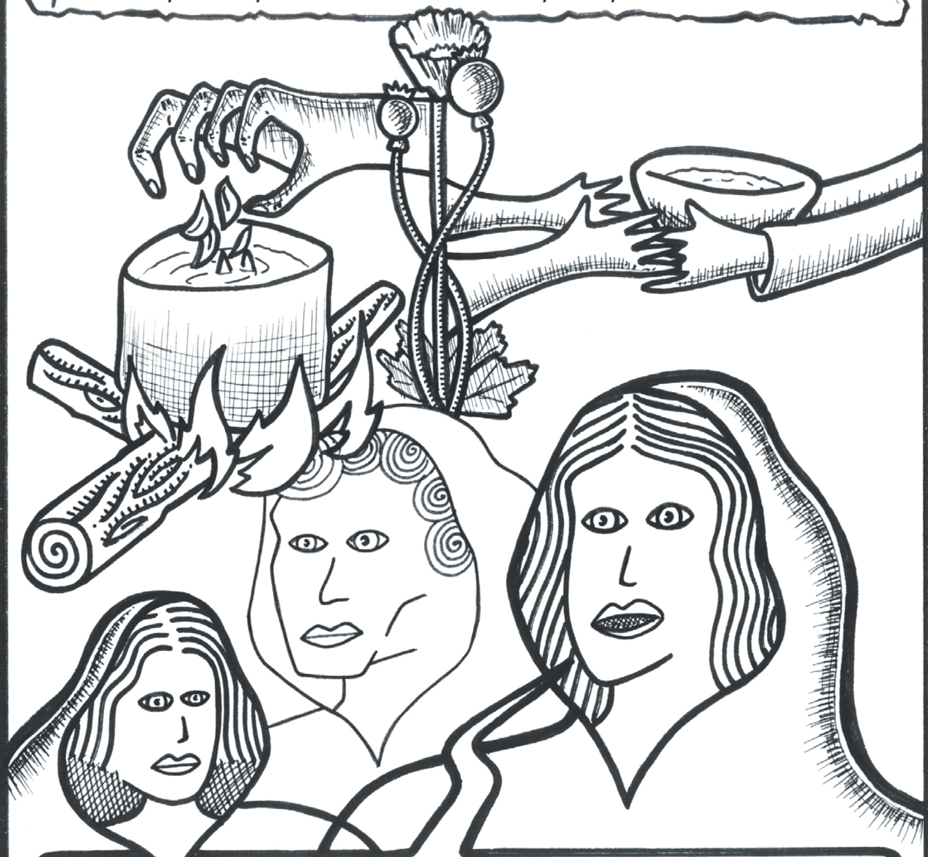

Poc abans de fer els meus deu anys d'edat, l'àvia ens deixa. No la ve a cercar la mort, no. Ella se'n va un dia, caminant lentament però amb decisió, de bon matí, a una balma llunyana, allà jeu, tanca els ulls i entra en un són infinit. Durant dies ploro la mort de l'àvia.
La mare, però, m'intenta consolar traspassant-me intensament els coneixements sobre les arrels, les flors, les llavors, els extractes i tantes altres coses que al llarg de la meva curta vida m'han anat envoltant. Les estacions de l'any es van succeint l'una a l'altra, inexorablement i començo a cobrar consciència del lent passar dels anys. La mare explica que cada any és una volta que fa la terra al voltant del sol i que, a més a més, ambdós...

...són enormes boles que pengen en mig del no res acompanyades de la lluna i altres cossos celestials. Ningú més sembla creure en res de tot això. Hom afirma que la terra és plana i que arriba un moment que s'acaba i en aquest punt comença un abisme insondable que acaba al fons de l'avern. Sovint, assegudes davant d'un foc a terra la mare, i abans que ella l'àvia, expliquen històries de com i per què són les coses.

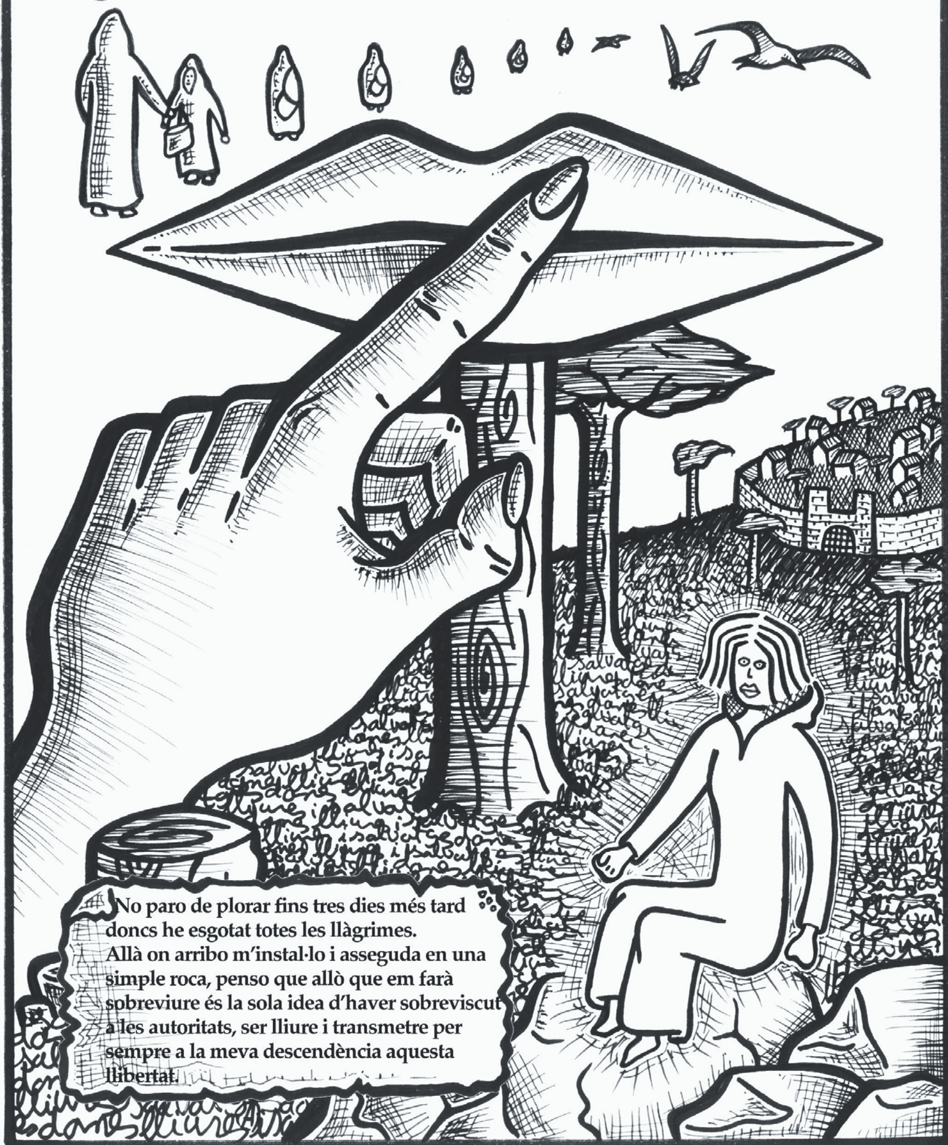
Sempre em diuen que hi ha fets que s'han conegut anys que ningú no ho recorda i per obscures raons de superstició i poder han passat de ser veritats a ser considerades mentides i blasfèmies generant greus problemes a qui els defensa. Quan tinc uns catorze anys prenc plena consciència que la meva família no és com les altres. Quasi tots els grups familiars consten d'un pare, una mare, diversos avis i una multitud de nens. Mai no he conegut el meu pare, ni cap germà, ni en sabré res de cap d'ells.

Un trist dia d'hivern, la mare em fa seure i em diu que ha de parlar amb mi. Entenc que quan fa saber així una notícia, és que ha de tractar de qüestions importants. Em fa prendre unes herbes que sé que serveixen per apaivagar l'ànim i fan que el dolor de les penes més punyents sigui una mica més suportable. Tot això em fa témer el pitjor. Sec i em preparo per escoltar les paraules que han de marcar la meva vida per sempre més:

Filla, d'aquí a una estona, uns guàrdies del rei vindran a prendre'm. Cal que tu no hi siguis quan això passi. Em portaran al castell, em torturaran, m'acusaran d'heretgia, blasfèmia i bruixeria, em faran una paròdia de judici i demà o a tot estirar l'endemà passat, em cremaran a la foguera, de viu en viu i davant de tots aquells a qui tants cop hem ajudat. Ningú no dirà ni un mot i quan passin uns pocs anys, tret de tu, no em recordarà cap persona. Com bé saps, mai no has tingut pare, ni tampoc el vaig tenir jo, ni l'àvia, ni la mare de l'àvia ni cap de les dones que ens han precedit. Un dia, com vaig fer jo, et trobaràs un home, tu sabràs decidir qui és ell, li demanaràs que planti en tu la llavor de la vida, no elvoldràs veure mai més i nou mesos més tard tindràs una filla, tu ja saps com fer-t'ho per tal de tenir una nena i no un nen. A la teva filla li ensenyaràs tot el que saps, allò que entre l'àvia i jo t'hem transmès i que ha passat d'aquesta manera, de mares a filles i d'àvies a nêtes des de la nit dels temps.

Són uns coneixements que venen de molt lluny. De quan els humans formàvem part de la terra, l'aire, l'aigua i el foc junt amb la resta d'éssers vius del planeta. I així va ser fins que la humanitat va creure que es podia posar per sobre de la natura. Avui, només tu i unes poques més com tu guardem aquest saber arreu del món. El teu destí és fer el bé amb allò que saps, transmetre-ho a la teva filla i nêta, i sobretot, sobretot, viure lliure. No acotar mai el cap i no respondre a res que no sigui la teva pròpia veu interior. Filla, som lliures i no responem davant de cap autoritat humana, no ho hem fet mai ni ho farem mentre tinguem intenció de mantenir-nos sent el que som.

La mare aixeca la mà, posa el dit índex sobre els meus llavis, amb una tendresa que no oblidaré mai, em prepara un sarró, l'omple de tot allò que puc necessitar per fer una llarga caminada i fent-me girar d'esquena a ella, em diu adéu, un adéu sense dret a rèplica, un adéu que m'empeny bosc enllà, lluny de la mare, de l'àvia, de tot el que conec i he viscut des que vaig néixer. Començo el meu camí plorant, intentant ofegar la pena i la ràbia del meu cor.
No paro de plorar fins tres dies més tard doncs he esgotat totes les llàgrimes. Allà on arribo m'instal·lo i asseguda en una simple roca, penso que allò que em farà sobreviure és la sola idea d'haver sobreviscut a les autoritats, ser lliure i transmetre per sempre a la meva descendència aquesta llibertat.

L'anàrquica solitud de Toni Ros

(o què collons he vingut a fer a Finlàndia)

per Marta de San Nicolás

Hola! Em dic Toni, Toni Ros, i acabo d'aterrar a la ciutat d'Hèlsinki. Però, per què? Mentre baixo de l'avió, m'ho pregunto i encara no trobo una resposta convincent. Un cop em van dir que la meva personalitat sempre ha estat força diluïda, com una tònica dins un got de ginebra sense marca.

Travessada la porta de sortida, no volia un ram de flors, però tampoc volia seure a la terminal com un puto objecte perdut. Però finalment vaig seure damunt la maleta fullejant una revista sobre Finlàndia: «Hèlsinki, la ciutat del progrés», deia la capçalera... i a mi, què collons m'importa això?! Per sort, el meu amic no va trigar en arribar.

— Toni!! Fa molt que m'esperes? Què tal el viatge? —m'allarga la mà amb un somriure, però m'hauria estimat més una abraçada—. Suposo que estàs cansat. D'aquí a 20 minuts arribem.

L'habitació era tota blanca. Amb prestatges de disseny funcional i un armari amb multitud de calaixos i seccions; mai n'he tret profit, d'aquests invents. No trobo el pijama que, com sempre, estarà al fons de la maleta. La roba, els discs, els dos llibres i la resta d'objectes els llenço per terra.

Ell m'observa des de la porta, continua sent massa paternal:

— Toni, hauries de començar a posar una mica d'ordre a la teva vida...

— Potser sí, no ho sé. Demà en parlem, ara només tinc son i mala llet. Bona nit!

L'endemà m'aixeco sense presses, sento soroll a la cuina. On collons són les sabatilles? És igual, duc posats els mitjons, hi he dormit perquè fa molt de fred. A la cuina m'espera el meu amic; ben despert, pentinat, dutxat i vestit. Potser m'hauria d'haver posat els pantalons...

— Bon dia, Toni. Què vols per esmorzar? Llet? Cafè?
— Ummmmmm.... amb una mica de cafè ja en tinc prou.

L'observo dempeus des del cantó de la cuina, mentre la cullera fa voltes dins la tassa. Ell llegeix tranquil·lament el diari, no ha canviat gaire des de la facultat. És allà on ens vam conèixer, però no entenc com ens fam fer amics. Tots dos volíem ser directors de cinema, i vam acabar fent periodisme. Ara ell treballa de cronista en un diari de tirada nacional a Finlàndia, i jo... he fet de cambrer, de recepcionista d'hotel i, fins i tot, vaig intentar tocar el piano en un puticlub (un somni adolescent que mai faré realitat).

— Toni, vols que li passi el teu currículum al meu cap de secció?
— No, no cal. Tinc una mica de diners estalviats, per tirar endavant uns dies...
— Com vulguis, però si canvies d'opinió puc donar bones referències teves, a la facultat eres un crack!
— No crec que ara em pugui defensar amb el finès. Potser més endavant.

Em rento la cara, l'aigua és massa freda! Em costa trobar la mirada al mirall, però vaig fer bé de no tallar-me el serrell. Una cara prima i angulosa, ulls foscs, una piga negra a la barbeta, cabells arrissats i despentinats, no recordo l'últim cop que em vaig afaitar, va ser abans-d'ahir? Sóc guapo de collons.

És hora de fer un tomb. Al carrer, poca acció. Em sento perdut en una ciutat tan gran, aviat comença a fastiguejar-me la gent que em mira estrany. Què collons estic fent a Finlàndia?! Què collons he vingut a fer aquí?! Merda, merda i merda. Caminant i remugant arribo a un

petit carreró sense sortida i em trobo amb una persiana gairebé tancada que lluita per agafar-se als seus dos extrems. La sensació de solitud és cada cop més forta, així que llenço un cop de puny amb totes les meves forces. El so metàl·lic se sent per tot el carreró. En aquell moment la persiana s'obre i em trobo davant un paio ben estrany. «Ara em pelarà viu, però ja m'està bé, per imbècil.»

— Hola amic! —el seu finès és encara pitjor que el meu. Somriu i obre els braços com a senyal de benvinguda—. Passa, passa, estic obert.

— Com? —estic flipant.

— Endavant —encara somriu mentre m'assenyala l'interior del local.

És llavors quan em fixo en el cartell de l'entrada: «Linda: restaurant». Al segon gintònic, vam començar a establir una conversa sobre temes irrellevants. Al quart, ja sabia pronunciar el seu nom. Al sisè, ja érem companys i, al setè, grans amics. Una amistat batejada amb licors estranys i aroma de whisky. Ell estava més perdut que jo.

El Linda es va convertir en el meu petit i secret paradís en aquella ciutat tan polida i plena de progrés. Cada vespre acabava en matinada en aquell local guarnit pel mateix propietari. Les parets s'omplien d'arbres verds, serps i pomes; tallats guix i fusta amb el cor d'un veritable artista. Sis mesos més tard, a l'hora de pagar les begudes, em vaig adonar que necessitava una feina.

— No cal que m'ho paguis, et puc fiar —em va dir somrient—. Ets el meu únic client, no et voldria pas perdre.

— Només cal que trobi una feina. Potser el meu company de pis encara té alguna cosa per a mi a la seva redacció.

No vaig trigar gaire a convèncer el meu amic perquè parlés amb el seu cap de secció. Al cap de dos dies ja tenia una feina al maleït diari: m'hauria d'encarregar d'una secció d'entrevistes. Els primers dies van ser els pitjors. Des del meu polit despatx enyorava els seients del Linda, banyats amb les restes d'alcohol de la nit anterior.

Un dia, cansat d'escoltar telèfons i mirar ordinadors, vaig tenir un petit cop d'inspiració. Podia citar els meus entrevistats al Linda!; seria el meu nou lloc de treball. Informàtics, economistes, esportistes, actors, guanyadors i perdedors van compartir estones i copes a les taules del meu petit paradís. Jo els observava i prenia nota de tot el que em permetia l'alcohol. L'endemà, els records de la ressaca m'ajudaven a escriure petits secrets mai confessats. La meva secció va guanyar un modest protagonisme al diari fins que un dia en van cridar al despatx.

— Ros, avui vull que entrevistis un dels polítics més influents d'aquest país —el cap de secció em volia deixar clar que això era un vot de confiança.

Són les cinc de la tarda. Fa set mesos que sóc a Finlàndia i avui es el primer dia que em poso un vestit. Estic nerviós, no ho amago. El meu entrevistat no trigarà gaire a arribar. Ja van dos gintònics en el quart d'hora d'espera. El meu amic somriu a la barra, sempre somriu passi el que passi.

— Vols dir que vindrà? Aquí? No el coneixes prou, aquest fill de puta. És un dels polítics més corruptes, però mai es faria amb gent d'aquest barri. I molt menys entraria al meu local.

— Vindrà —dic mentre em menjo la llimona del cubata—. D'aquí a dues setmanes comença la campanya electoral, i mataria per obtenir una plana sencera al diari.

En aquell moment el veiem entrar. Un tio voluminós, ambiciós i orgullós. M'allarga la mà i seu davant meu. Fa cara de fàstic i mira de reüll el meu amic. Demana un whisky amb gel mentre em recita de memòria el seu programa electoral. Només parla ell, només faig veure que l'escolto. S'omple la boca de paraules com progrés, democràcia, acord, correcció... quan en realitat vol parlar de negoci, increment, repressió, control... «Malparit, et penses que sóc imbècil? Mai m'han agradat les ciutats tan netes com la teva, fan molta pudor.»

L'observo parlar i beure. L'orgull i l'alcohol li fan créixer cada cop més el pit i la panxa. Cada cop se sent més valent, més fort, més borratxo. Fins que arriba el punt en què les coses es comencen a tòrcer.

— Aquest whisky és fastigós... —diu enmig de la seva conversa—. Noi, em podries haver citat en un lloc més elegant. Això és un antre que no trigaré a xapar un cop em renovin al govern.

— No, no, no, amic. El whisky del Linda és tot primera marca —li respon el meu amic.

— Tu calla! Que ningú t'ha demanat l'opinió! Imbècil, per què no marxes al teu puto país i deixes de contaminar els finlandesos amb la teva merda d'alcohol barat??!! —em mira i busca la meva complicitat. Intento reprimir el fàstic que em genera—. A mi no m'importa que els europeus com tu vinguin a treballar, però que ens prenguin el pèl com aquest desgraciat...

— No, no i no —gesticula el meu amic tot assenyalant l'ampolla ja buida damunt el prestatge—. És whisky bo. Tot són primeres marques.

M'aixeco. El meu amic cada cop s'indigna més. Em passa l'ampolla de whisky mentre assenyala l'etiqueta.

— Toni, tu saps que jo sempre serveixo primeres marques —em diu.

— En Toni deu ser un desgraciat com tu, sense paladar, que no sap distingir el caviar de la merda —riu l'altre assegut a la taula.

— Fins aquí hem arribat! No té cap dret a insultar-nos —no puc més, esclato—. Fins ara no li hem faltat al respecte. I em sobren motius per pensar que vostè és un cabró malparit ambiciós, així que no penso doblegar-me, i molt menys llepar-li el cul!

— No em facis riure. Demà ja estàs al puto carrer, només em cal parlar amb el teu cap de secció i ja ets història. Què collons has vingut a fer a Finlàndia? Desgraciat! —em mira desafiant, el desgraciat prepotent.

Que què collons he vingut a fer a Finlàndia? Que què collons he vingut a fer a Finlàndia??!! Ho acabo de veure clar, tot just davant d'aquest macarra barat. He vingut a deixar de ser un puto capullo, a deixar de ser el noi correcte, a deixar de ser un desgraciat per falta de collons. Per primer cop, en aquesta vida ja no em sento com la tònica diluïda, sóc ginebra encesa.

Vaig aixecar l'ampolla que tenia a la mà, mentre aquell desgraciat no feia més que fotre's de les nostres vides desgraciades. Li vaig estavellar un bon cop al cap, l'ampolla es va fer vidre trencat, la suor d'aquell porc es va fer sang. El vaig matar.

El meu amic em mira atònit des de la barra. Per primer cop no em somriu. El mal ja està fet.

— Encara tens llicència per vendre shawarmes?
— Ssssi —contesta desconcertat.
— Perfecte! Doncs demà servirem donner de porc...

El meu amic em torna el somriure.

Barcelona, febrer 2008

En memòria de Marujito

per Mònica Valls Brau

Jo sempre he sigut una noia molt patidora per les persones i animals que ho passen malament. Algunes coses m'han afectat més que a la resta de persones, però no cal ser molt sensible per patir quan un animal ho passa malament; hi ha molta gent que no és conscient d'aquesta situació, ja sigui per ignorància o per crueltat.

Quan era petita anava a jugar a casa d'uns veïns que tenien un camp ras molt gran. Els nostres jocs eren partits de futbol, indis i cowboys, construir cases de cartró o fusta.

Jo sempre estava allà, em passava tot el dia jugant amb ells, ja que la seva mare em cuidava mentre els meus pares treballaven.

Un dia d'agost a la tarda em van venir a buscar per anar als correbous. Jo era una nena innocent que no sabia res i vaig accedir-hi. Vam anar tota la colla de veïns a una plaça de fusta que aviat es va convertir, per a mi, en un infern.

La primera impressió va ser com un circ, tota la gent allà asseguda esperant una actuació. Em van asseure amb un entrepà i va començar la funció. Va sortir una vaqueta i va començar a córrer tota espantada per la plaça, vaig veure que la gent li tirava unes pedres enormes i la vaqueta es tornava cada vegada més boja. Em va semblar que allò no era gaire normal, la gent es posava davant i l'espantaven, mentre que aplaudien i cridaven: «Oleeeeeeee».

Bé, vaig pensar que la vaqueta potser no patia tant. L'endemà vaig tornar de nou a l'espectacle, aquest cop de nit. Hi havia una novetat respecte al dia anterior: al mig de la plaça hi havia una caixa de ferro

enorme. A dins es movia un brau que pesava més de 800 quilos. No tenia ni idea de quina classe d'actuació es tractava, només veia molts homes aguantant una corda que sortia d'un forat de la caixa; de cop, obren la caixa i surt el brau saltant i fent cops a l'aire. El van estirar amb la corda i, després de lligar-lo a uns pals de fusta, li van posar uns ferros a les banyes amb forma de ela. Llavors li van encendre foc a la punta de les banyes i van tallar les cordes que el lligaven als pals, d'aquesta manera el brau va quedar deslligat amb ferros al cap i foc que l'envoltava. La gent corria al seu voltant; naturalment, l'animal embogia sense remei, espurnes de foc queien sobre els seus ulls. Un dels participants en l'espectacle li va llençar una capa que, a l'encendre's, cremava el pobre animal. Malgrat la meva edat, no donava crèdit al que veien els meus ulls. Finalment, van anar a buscar una mica d'aigua i el van tornar a tancar. Vaig enfilar-me a la seva presó; el brau estava ple de cremades i ferides, espantat en un racó, i jo no era capaç d'entendre per què la gent feia aquelles coses, vaig començar a plorar. La gent em deia: «No ploris, tonta, que ells hi estan acostumats», per mi no tenien cap sentit aquestes paraules. Com els podia agradar torturar un ésser viu? No volia veure mai més una cosa així i em vaig jurar que mai hi tornaria.

Va anar passant el temps i un dia vaig anar a jugar, com sempre, a casa dels veïns, i jugaven a un joc nou.

— Vols jugar? —em van dir—. Juguem a braus...

— Com jugueu? —vaig respondre.

Llavors va sortir del magatzem un dels nens amb unes banyes de brau, unes banyes que eren reals! Mentre un agafava les banyes, l'altre amb un capell el torejava... No vaig voler jugar i vaig marxar a casa, i mentre marxava sentia que deien: «Tonta, tens por, tens por...».

Vaig estar una temps sense anar a jugar, no m'agradava aquella mena de joc utilitzant unes banyes d'un brau torturat.

Un dia la mare d'aquests nens va venir a casa meva i em va dir:

— Tenim un animalet nou, vine a veure'l, a tu que t'agraden tant.

Vaig anar amb ella, tenien un plaça casolana però molt gran, al mig hi havia un brau petitet menjant herba. Els vaig preguntar als pares com era que tenien un brau i em van dir que als nens els agradava molt, que se'l quedaven ells perquè els propietaris anteriors no el podien tenir. En aquells moments em va semblar bé, ja que a l'animal li donaven un lloc amb espai i estaria ben alimentat...

De nom li van posar Marujito. Em feien molta gràcia aquest nom i l'animal en si, perquè era petit i no m'atacava. Cada dia l'anava a veure, es deixava acariciar mentre em mirava amb cara tendra, hi havia dies que els nens el torejaven i això no m'agradava gens perquè el Marujito era molt bo. Per compensar-lo, cada dia li donava mostres d'afecte. L'animal sabia a qui estar agraït, quan ells hi anaven s'apartava; en canvi, quan hi anava jo venia tot content. Em va fer adonar de com sentia el Marujito, com una persona. Quan veia els nens que el torejaven la seva mirada reflectia angúnia; per contra, amb mi estava tranquil. Per a mi aquest animal era una autèntic amic.

Els dies anaven passant i Marujito es feia molt alt i robust. Jo estava contenta perquè ell sempre em rebia amb bona intenció.

Un dia estava a casa fent els deures i va venir la veïna propietària del Marujito. Aquell dia encara no havia anat a veure'l, em vaig aixecar de la cadira per saludar-la i abans d'arribar a la porta vaig sentir que li deia a la meva mare:

— Avui ha vingut el botxí i ja ha a matat el Marujito, d'allà en sortirà molta carn... —explicant amb tot luxe de detalls la matança.

Em vaig quedar escoltant petrificada, havien tingut el Marujito per criar-lo i matar-lo, només per menjar la seva carn... Vaig sortir on estava ella.

— És cert el que acabes de dir? O fas broma? —vaig preguntar.

— Nena, Marujito ha estat criat per menjar, això es la cadena de la vida...

Vaig començar a córrer cap a casa de la veïna per veure si era cert, entrant a la seva placeta el cridava però ell no sortia. De sobte, en un racó al terra vaig veure un bassal de sang, era cert, Marujito estava mort. De genolls em vaig posar a plorar desesperada.

Aquest va ser un cop molt fort, vaig estar molt disgustada durant molt temps. Ningú entenia el meu enuig. Per a mi era una tragèdia però ningú entenia que aquest sentiment el causés la mort d'un brau.

Un mes després, per sopar la meva mare va fer estofat amb patates. Fins llavors la carn ja no m'agradava gaire, me la menjava per obligació. Aquell dia em disgustava especialment perquè tenia molt de nervi i em feia angúnia.

— No en vull, d'aquesta carn, té molt nervi —vaig dir a ma mare.

— Nena, aquesta carn és bona per força, és la del brau que van criar els veïns... S'alimentava amb aliments naturals.

Se'm van posar els ulls com a plats! Vaig escopir la carn ràpidament, mentre cridava que no podia ser, havia de ser un malson.

Després d'haver agafat estima a un animal, de veure'l cada dia i passar bons moments amb ell, de cop el maten i me'l menjo sense ser conscient que era el Marujito. Tot això va ser massa per a mi

He crescut en un poble de tradicions cruels com matar conills al carrer davant de tota la gent, treure la pell a animals vius, fer matances de porc com a espectacle, caceres, atrapar aus amb adhesius als arbres, maltractar braus, gossos i gats del carrer...

He patit molt amb tot això, i ara estic defensant tot el que de petita no podia, lluitant per l'animalisme. Hi ha coses que de vegades ens derroten, com la política, però seguim fent tot el que podem; algú ha d'estar amb ells i mai abandonar-los.

L'explotació animal ha sigut cada cop més cruel.

Jo, a dia d'avui i des de fa quasi tres anys, sóc vegetariana, per raons morals i ètiques, perquè al meu voltant he vist coses que el meu cor no podia resistir.

També em repugnen i odio les tradicions taurines celebrades a tot arreu d'Espanya.

No comprenc com es pot tenir el valor i la sang freda de matar un animal.

L'home ha fet de la terra un infern per als animals.

Viatge sense destinació

per Peris

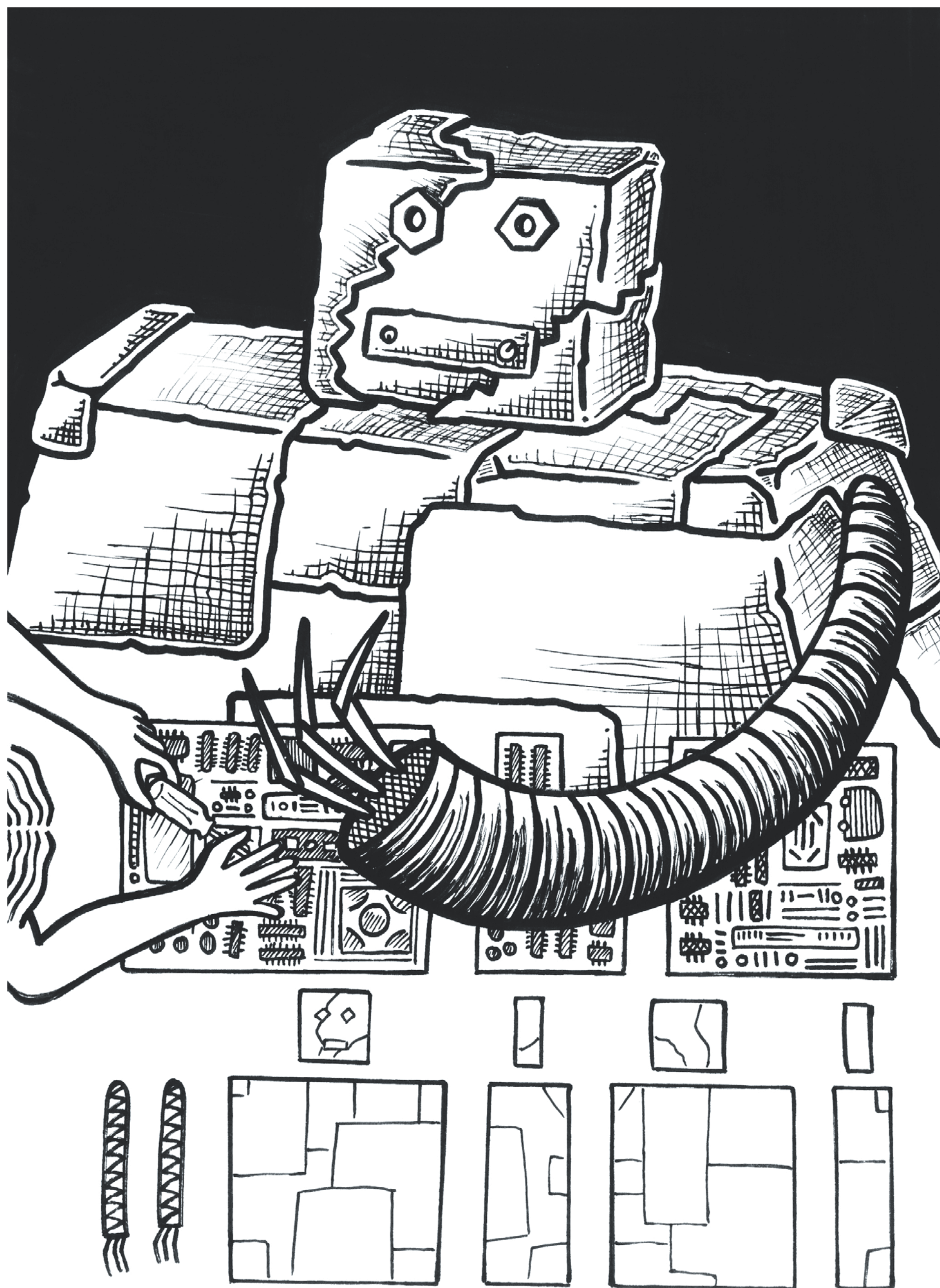
Va llançar un lleu sospir i va mirar cap al seu acompanyant, li va semblar que estava content però també cansat. No, cansat no; vell, li va semblar vell.

— Amic, ha vingut de poc! Eixos cabrons venien a per nosaltres.

Ho va dir per a animar-se però, tot i que acabava d'escapolir-se d'una mort molt probable, no estava realment de bon humor. Feia molt que duia aquella vida perillosa de contrabandista. Anys arrere el perill eren els policies corruptes que et podien llevar fins la camisa sense que pogueres protestar. Ara el perill eren els pirates. Atacaven les naus espacials i les abordaven per robar la càrrega i els diners. Els contrabandistes menuts eren les seues preses més fàcils.

El robot no va contestar. No semblava content, ni cansat ni vell. No podia ser. Els robots no mostren emocions. Bé, els d'ara, els moderns sí que ho fan, però aquest model ja tenia uns quants anys. L'havia trucat diverses vegades: un poc més de RAM per ací, un disc dur més gran per allà, programari lliure per aprofitar millor la capacitat del processador i finalment un poc més de RAM.

Relaxada, va tornar a mirar la pantalla però no va poder identificar el grup d'estrelles que hi apareixia. En realitat, haguera sigut un miracle que, entre els milers de Sols de la galàxia i les infinites possibles perspectives, n'haguera reconegut cap. De vegades, quan has posat un rumb conegut, en arribar-hi apareix algun planeta o el sistema solar que buscaves i pots saber on estàs, però no era el cas. Per tal de fugir havia posat unes coordenades a l'atzar, l'ordinador les va corregir ves a saber per què i van eixir cames ajudeu-me. Va demanar a l'ordinador que identificara

la seua situació a l'espai. Quan ja trigava prou li va demanar a Jordi que esperara el resultat i l'avisara en acabat.

Va obrir una revista digital baixada de la xarxa del planeta on havia venut l'última càrrega de recanvis biònics. Va ser cobrar i aparèixer els agents de la frontera espacial; en eixir a l'espai es va trobar els contrabandistes, ben segur avisats pels seus clients. La revista es feia ressò d'un nombrós grup de ciutadans que havien embarcat, pocs anys arrere, descontents amb els governs dels seus respectius planetes, farts de l'augment de les mesures de control sobre les persones i les comunicacions, cansats de veure augmentar les desigualtats socials que havien fet aparèixer importants bosses de pobresa. El periodista afirmava que, durant els últims mesos, havien fracassat els intents de contactar-hi.

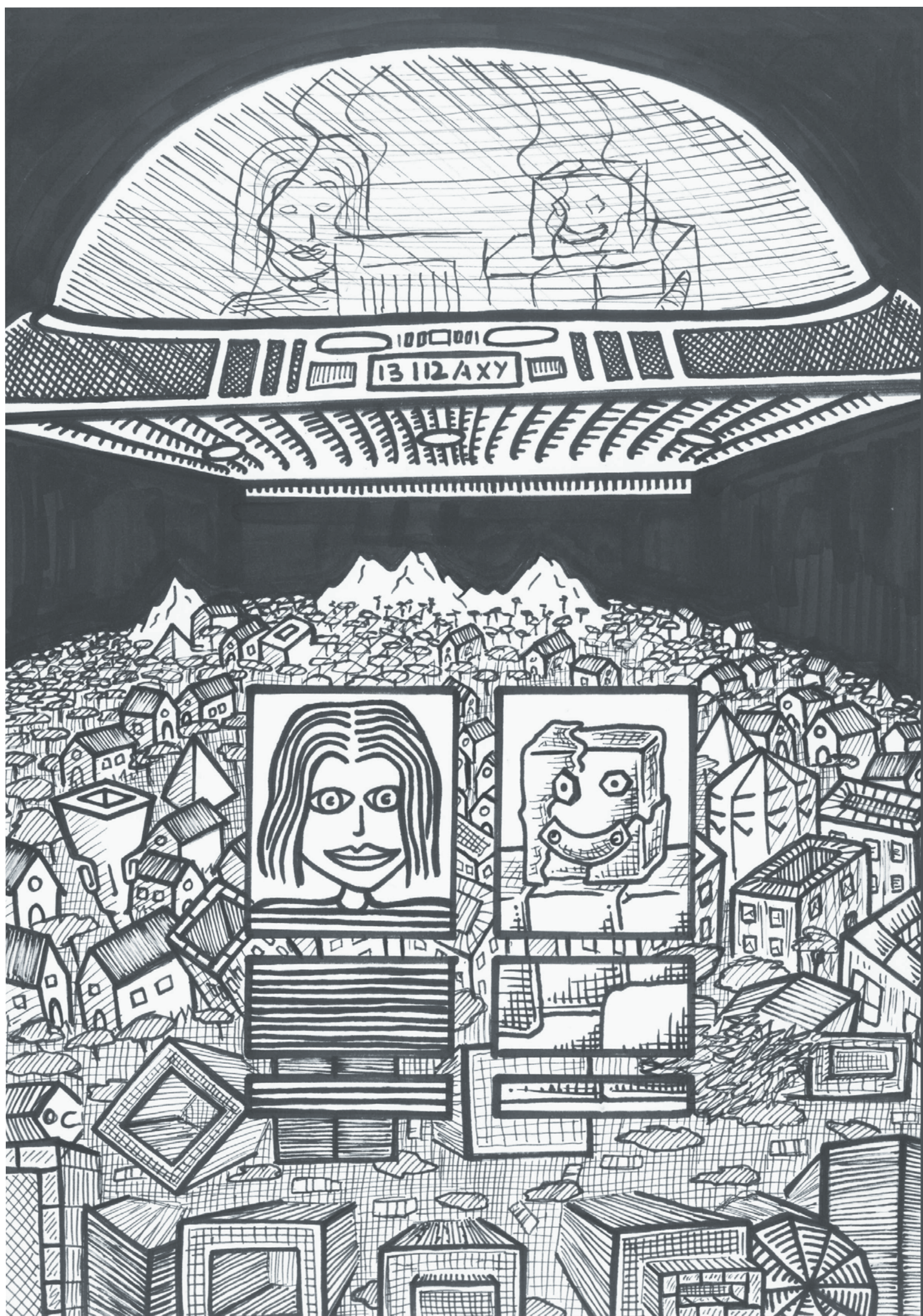
«Aquests sí que saben els que es fan, vet ací un projecte al qual jo m'afegiria de bon grat»,va pensar, «un lloc on poder dir allò que penses i un planeta sencer per a establir-t'hi».

Va mirar cap a on estava el Jordi. Jordi era el robot. De vegades pensava que havia sigut un error posar-li nom. Potser això, el nom, era la causa d'aquella permanent impressió que el robot feia cares, expressions de plaer o alegria o tristesa. «És impossible», es va dir mentre escalfava una llanda amb menjar espacial.

Finalment arribà l'avís del robot. L'ordinador no havia pogut donar resposta però hi havia una transmissió. Demanaven parlar amb la nau. Va obrir el canal de comunicació esperant una ordre d'aterrar acompanyada d'amenaces més o menys clares.

«Col·lega, no sé qui ets. No eixim a les cartes estel·lars, així que no sé com ens has trobat. Digue'ns el teu nom i baixa. Si ets legal, podràs passar una temporada amb nosaltres i, si t'agrada el nostre rotllo, t'hi podràs quedar.»

L'Anna, contenta, es va mirar el Jordi i, aquesta vegada sí, li va veure un somriure d'orella a orella.

13 112 AXY

Missió invisible

per Juli Cuéllar i Gisbert

«La llei no ha fet mai més justos els homes, i pel respecte que els infon, fins i tot els benintencionats es converteixen a diari en agents de la injustícia.»

Henry David Thoreau

Vet aquí que, un bon dia, en un pis d'un carrer d'una gran ciutat, una família nuclear va entrar en crisi irreversible. Amb els primers raigs del sol es van fondre tots els vestigis patriarcals incrustats generació rere generació. Els quatre individus residents entre aquelles quatre parets semblava que haguessin vist la llum i, com ja havia fet Thoreau, van decidir prescindir dels prejudicis amb què la societat els havia encasellat i recomençar in situ una vida nova, al marge del consumisme i la competitivitat, amb la intenció de servir de model per a la resta del veïnat.

Per assolir el seu propòsit van fer una assemblea i van concloure que el més prioritari era desfer-se del control de l'Estat invasor. Però, conscients de la seva feblesa, van decidir que el millor camí passava per la invisibilitat; fer-se invisibles per refer les seves vides i experimentar noves formes de cooperació i afectivitat més humanes.

Germinal

Va anar a l'oficina del Registre Civil i va garratibar el funcionari amb les seves peticions. «Jo ja no sóc la mateixa persona que va ser registrada en les actes de naixement i matrimoni. He decidit tornar a

néixer, vull ser lliure i, per tant, he triat el nom i els cognoms que més m'han agradat, sense importar-me l'ordre ni el santoral. És a dir, que he vingut a donar-me de baixa. Vull que els meus noms no figurin en aquest registre, perquè són el testimoni de la meva submissió a l'Estat invasor.»

El funcionari se'l mirà de cua d'ull i emprant la llengua invasora li etzibà: «La llei obliga tothom a passar pel registre quan neix, quan s'aparella i quan es mor. És impossible ser apàtrida, això seria un delicte, una quimera que només pot concebre un foll o... un revolucionari exaltat. I si no deixeu d'emprenyar hauré d'avisar la policia».

L'endemà un incendi fortuït va arrasar l'arxiu del registre. El funcionari, impel·lit per la frustració i pel sentit del deure gens justificat, va relatar a la fiscalia l'incident amb en Germinal. Al cap de poc el gran jutge del Tribunal Invasor ordenà la seva detenció. Quan es va saber que, anys enrere, el seu avi havia estat processat en un consell de guerra per haver cremat els jutjats del seu poble, el jutge ordenà que fos empresonat en un règim d'aïllament absolut. La mort en vida.

Senda

Malgrat el daltabaix emocional, la Senda i els seus dos fills continuaren amb el propòsit de fer-se invisibles. Ella va decidir ser conseqüent amb l'ideal ateu i es dirigí a la seu del bisbat per declarar-se apòstata; és a dir, per exigir que el seu nom fos esborrat del registre baptismal. Però va topar amb un munt d'impediments burocràtics: que si el bisbe no hi era, que si no la podia atendre en aquell moment, que si peres, que si pomes. Finalment, cansada de fer el préssec, va aprofitar un acte benèfic organitzat pel bisbe per presentar-s'hi i lliurar-li en mà una carta en la qual deia: «Renuncio a pertànyer a una Església que contradiu els principis d'humanitat i que fa servir la idea de Déu com a moneda de canvi, atemptant contra la dignitat de les dones, el dret al propi cos i la llibertat de les persones i els pobles».

Pocs dies més tard, la Senda va començar a patir un assetjament sense precedents: cartes als diaris, anònims insultants, trucades a mit-

janit... acusant-la de pervertida, assassina i avortista. Aquesta situació acabà repercutint a l'escola on treballava de mestra. Les companyes li feien el buit i bona part dels pares i les mares del seu alumnat van signar una carta demanant la seva expulsió. La inspecció d'Educació va recollir les queixes i, acollint-se a les lleis de moralitat, va decidir desterrar-la a una destinació remota, fent tasques que no tenien res a veure amb la docència.

La Senda emmalaltí i la depressió la va consumir per dins, fins que en una revisió mèdica laboral la van declarar «no apta». A partir d'aquí, va quedar anul·lada i aparcà la idea de fer-se invisible i arreu on anava demanava perdó.

Iridi

El fill gran es va plantar davant del mestre i va dir: «No». La negativa va sorprendre tot l'equip docent. Van redactar una nota per a la família (aleshores inexistent): «No progressa adequadament». Però aquell no ressonava amb insistència i qüestionava l'ordre del centre escolar: «No als objectius», «No als procediments», «No als continguts», «No a les activitats».

L'escola era sinònim de presó, un indret on els adults recloïen els infants i la joventut. Una gàbia per modelar personalitats dòcils al consumisme i a llengua de l'invasor.

Però l'Iridi era fort, indestructible, per això era un rebel. Ell no s'ajustava mai al seu currículum i, de fet, no demanava res de l'altre món: «Deixeu-me en pau! Jo només vull aprendre el que a mi m'interessa, no pas allò que vosaltres inculqueu».

Ai las! Després del psicopedagog i la treballadora social, fou derivat a un centre de menors i la seva rebel·lia s'intensificà tant que l'acabaren internant en una institució psiquiàtrica privada, pagada per una marca farmacèutica que així disposava d'éssers humans indefensos amb els quals poder experimentar els seus productes.

Estel

La filla petita era aparentment molt fràgil. Va créixer a redós d'una família adoptiva que sempre la considerà com un subproducte de l'orfeneta de Menargues; una «pobreta víctima innocent», segons deien, d'unes idees aberrants que calia esborrar.

De més gran, però, va conèixer una dona sàvia que servava els coneixements i la llengua dels antics. A poc a poc, la pàtria imposada i la tutela familiar perderen tot el sentit. Recuperà l'idioma proscrit i, amb aquest, el desig de capgirar l'ordre social que imposaven les lleis invasores.

Comprengué que era impossible assolir la invisibilitat de forma individual. Calia trobar complicitats i... dit i fet. Parlant i bellugant el cul va començar a teixir una xarxa d'aixoplucs que van donar caliu a totes les persones que s'anaren sumant a la resistència.

L'Estel visqué cent anys i deixà un rastre de fogaines que donaven llum a tot allò que la resta de persones no veien o no volien veure. I potser sí o potser no, aquest conte podria acabar amb la Revolució.

El cel de la teva boca

per Luis Antonio

Al Marquès d'Argüébanes

Anava de bòlit, però no fugia. En arribar al port de fusta vaig veure la seva immensa figura que em mirava fixament. La seva gavardina marronosa voleià un instant (potser pel vent, o va ser el seu barret) i es va esfondrar talment un edifici, els ulls en blanc. Després, el remolí de gent —qui sap si per voler guanyar-se el seu favor o de manera desinteressada— amb cares de pel·lícula, ho negava. El meu crit es confon amb la remor dels pobles, com el meu vestit blanc esquitxat pel cadàver en caure sobre el fang. «Va morir en haver-se empassat un paraigües». El seu mostatxo i la meva dentadura també es reflecteixen en la blavor dels records; porto als ulls aquest moment, i una sensació que només jo he viscut: tenia un paraigua a la gargamella.

Probablement el text anterior no signifiqui res per a qui mai no va estar al corrent dels fets. Em correspon a mi esclarir un assumpte que fa massa temps que està silenciat. Als qui no siguin de per aquí, potser els sorprendran els costums d'aquest lloc... El cert és que jo en conec els fets, i parlaré encara que ningú no m'escolti, mal hagi de deixar-hi la vida.

El text forma part d'una sèrie d'articles publicats en la premsa local, la intenció dels quals era desemmascarar la fosca trama de corrupcions i suborns que el cacic de la gavardina anava engreixant dia a dia. Feia segles que era així, sense més importància o transcendència. Simplement li agradava, i a ningú no li importava.

Però hi ha quelcom d'imperdonable: la puresa d'ella, la sinceritat, la seva veu tan dolça; la blancor dels seus pensaments, les seves intencions acaronades per una ment nítida, i uns ulls blaus que només

guspirejaven pel seu promès. No era valenta, es refugiava en ell per poder lluitar contra el món, i jo només sé de la seva tendresa. La llum del treball queia sobre les seves nits, tot i que no hi havia respir per a la seva alegria.

Se sap d'allò sòrdid quan apareix la seva part oposada i es contrasten. Així va néixer l'escàndol. No dic pas que hi hagi un mostatxo creuant llavis barbaclars cada nit, ni tampoc no em vull interposar en tots dos plaers que es troben d'aquesta manera. No parlo de delictes o moral, només dic com són les coses, per si hi ha algú que tingui l'oïda cauteritzada.

La pluja ressona en la província, rebota en balconades ferralloses, vidres trencats i feines quotidianes. No hi ha justícia que valgui, o esgarips de dolor que penetrin per les baldes; aquest cop el mecanisme funcionà, una enclusa per a trencar l'albor. No se sap qui va ser. Tot estava tan fosc que ni el botxí veia el seu propi rostre: no hi ha culpable.

Només se sap la boca.

Però hi ha consciència: hi va haver violació.

Tot va tornar a la calma, perquè els contraris van desaparèixer. Si no hi ha platja tot és mar. Aquella dia va evaporar un color, aquella nit va fer impossible qualsevol aurora, de lluna plena i tot.

Com a cecs, els habitants vam tornar a poblar la nit contínua. Si alguna vegada va morir el cacic de gavardina negra i mostatxo, ja ningú no se'n recorda. Ningú no li ho recorda quan se'l troba pel carrer. Només hi ha la reverència (un atavisme), com aquests costums ancestrals que condueixen milions de llavis purs a contaminar un fetitxe, mullant-se així de microbis sense amo.

LLIBERTAT
es NOM
de DONA

Un guió fet a mida

per Radio Das

La pantalla restava de color negre, fosca com un pou sense fons. Això sempre em fa recordar tot el temps que havíem passat sota la dominació mediàtica, submergits en la foscor del pensament únic. Però també el fet que un dia es van obrir les finestres a nous horitzons on construir lliurement, sense cadenes imposades per sustentar els interessos del poder autoritari.

Tot va començar durant un dels curts hiverns dels anys 2000. Feia mesos que els guionistes cinematogràfics es mantenien en vaga indefinida, pressionant perquè l'estament financer i productor, els manaies, cedissin en la seva cobdícia i repartissin equitativament entre tots els treballadors els beneficis de la seva feina. La posició del poder era forta, ja que havien estat acumulant capitals i influències al llarg de molts anys, i els seus tentacles s'estenien per tota la classe dirigent del país. Els treballadors havien emprès la seva lluita amb la voluntat d'assolir el reconeixement dels seus mèrits, estant segurs de ser una peça insubstituïble en la producció, ja que ells donaven contingut al que es projectava en totes les pantalles, arreu on fossin. Però del que no estaven tan segurs era de fins on s'havia de portar la lluita, i sabien que calia moure peça, ja que, si no, serien esclafats sense cap consideració.

Llavors va ocórrer l'impensable: van ser recolzats pels actors, convençuts aquests que sense els guionistes el seu treball no tenia cap valor, i a més volien també participar en el repartiment equitatiu del resultat de la seva feina i en el procés de creació. Un fort sentiment de classe, encara que era difícil aplicar aquest concepte en aquella època, s'estava estenent entre totes les persones i la solidaritat era la base d'aquella nova relació. Guionistes i actors van reconèixer que es necessitaven mútua-

ment, i no només com a treballadors del mateix ram o especialitat, sinó com a persones que desitgen tenir el dret a decidir sobre les coses que els envolten.

Lluitant ja de manera conjunta, i amb els productors tement el pitjor final de pel·lícula per a ells (els lletjos i els dolents sempre perden), calia estendre una mà cap als mitjans de producció. Els tècnics de tot tipus s'afegien en massa a les reivindicacions i el moviment dels treballadors començava a agafar unes dimensions mai vistes, del nivell de les grans produccions cinematogràfiques del passat. Els diferents comitès reunits segons les especialitats i la procedència tenien un continu contacte entre ells i es federaven de tal manera que tots empenyien en una mateixa direcció com un cos unitari governat per una mateixa voluntat. Malgrat tot, estaven temorosos de fer el pas final de la seva lluita: prendre el poder als qui l'atresoraven amb recança i repartir-lo entre tots els que contribuïssin en la realització del fi comú. I als cinemes ningú ho podia veure. Les sales restaven mig buides, revisionant antics clàssics de la història del cinema. Evidentment, tots els treballadors de les sales es van afegir, i també els distribuïdors i els venedors de crispetes, però no els que havien estat en les seves butaques dirigint l'orquestra i rebent els beneficis i els aplaudiments.

Mentrestant, l'elit del poder es veia acorralada en un remolí de desintegració de les seves estructures, i va començar una campanya mediàtica encarada a desprestigiar la lluita que ja feia mesos que s'havia iniciat. Naturalment, com tota bona corporació oligàrquica, el control sobre la premsa, la ràdio, la televisió i Internet era total i omnipresent. I durant tot el dia, durant tots els dies, la programació va ser envaïda per la propaganda tendenciosa d'aquells que creuen tenir el comandament del món per dret diví, mitjançant el dret de la propietat privada. Els treballadors d'aquests mitjans, històricament menys combatius, però en realitat igualment conscienciats sobre la problemàtica del poder, van començar a qüestionar-se si realment estaven tenint un comportament ètic i correcte. Durant anys havien obeït el que els arribava des de dalt, delerosos, però, d'exercir la seva feina tal i com els havien ensenyat a la facultat: mostrant sempre la veritat a l'espectador, lluitant perquè aquest fes servir el raonament i sempre amb la consciència d'estar fent el correcte. És veritat que molts havien estat corromputs per la retòrica

del poder, però quelcom que es respirava en l'ambient feia pensar que començava un nou temps per a la societat i ells hi havien de jugar un paper de transcendental importància.

Així, en un acte reflex, es va començar a tramar la subversió que havia de ser més subtil i alhora més brutal que en la indústria del cinema, ja que l'emissió era continuada les 24 hores. Finalment es va decidir que seria necessària una gran campanya en què s'encoratgés la gent a qüestionar-se la seva relació amb els mitjans de comunicació massiva i així desmuntar la dinàmica vertical de la informació. Per tot arreu es mostraven arguments de pes donats per autoritats especialitzades, i hi havia declaracions de periodistes, gràfics i dades per sustentar com es volia que fos la televisió, la ràdio... I la gent expressava la seva opinió, però aquesta era buida de continguts. Només es limitava a recolzar una o altra posició externa, però sense saber com dilucidar la veritat. El mateix mitjà televisiu havia hipnotitzat la ment dels teleespectadors i tots semblaven endormiscats sense ser capaços de pensar per si mateixos.

I va aparèixer la revelació: «Si es cert que mirem de mitjana quatre hores de televisió al dia, vol dir que mirem 30 hores de televisió a la setmana, 120 hores al mes, 1.440 hores a l'any. I en una vida de 80 anys, la mirem 115.200 hores, o el que és el mateix, passem 4.800 dies davant la pantalla o 685 setmanes, 171 mesos, 14 anys... A què esperes per apagar la tele i viure la vida real?».

Aquest escrit va aparèixer per arreu qüestionant la manera de fer pròpia dels mitjans massius d'adoctrinament, fins al punt que es va arribar a pensar si no era la mateixa tecnologia la que donava aquells resultats tan indesitjables per a la ment humana.

I es va decidir matar la televisió. Continuaria havent-hi pel·lícules, ràdio i Internet però mai més televisió les 24 hores del dia. Va ser una decisió molt dura per part dels treballadors, ja que sabien del cert que perdrien la feina i s'haurien de dedicar a altres coses. Però quedava l'esperança que si es desconnectava la gent de la font hipnòtica, aquesta gent començaria a viure com ho hauria d'haver fet sempre, i que potser algun dia desitjarien tenir una televisió feta per ells i no imposada per

algú inaccessible, demostrant que les coses fetes per un mateix tenen més valor, són controlables i fetes a mida, sense cap intenció amagada al darrere.

La desconnexió no va trigar a arribar, després d'haver estat planejada com una última aparició estel·lar de la televisió. L'anunci es va fer el 23 d'abril d'aquell mateix any per tal que tothom pogués gaudir dels llibres que havia rebut aquell dia. A les 9 del vespre, en el moment de màxima audiència, quan tothom deixava de banda la seva persona i els seus afers per «connectar-se» al món i a l'actualitat, hi va haver un canvi de programació inesperat. En tots els canals, en el moment estipulat, va aparèixer un fons negre amb un quadrat negre i blanc al centre. Per uns moments no hi va haver ni lletres, ni sons, ni imatges. La gent colpejava violentament l'aparell esperant rebre una dosi d'informació que assedegués la seva addicció. Al cap d'uns moments van entrar en escena un home i una dona en representació dels treballadors, lliures ja de qualsevol instància superior, i van dir: «Nosaltres sacrifiquem, lliurem, la nostra part de responsabilitat sobre l'estat del món i de les persones a la decisió del públic. No es tracta de cap experiment, és la decisió ferma de desconnectar l'emissió televisiva fins que la gent no s'adoni del valor de les seves vides, del seu cos i de la seva ment. Volem donar aquesta possibilitat ara que s'han donat les circumstàncies, ja que els qui manaven mai haurien us brindat aquesta oportunitat de decisió a vosaltres, els que maneu a partir d'ara. Si algú vol fer televisió o comunicar-se audiovisualment, que compti amb nosaltres, però nosaltres no farem la seva feina. A partir d'avui teniu el dret a decidir, feu-lo servir amb responsabilitat».

Amant de la mort

per Un Simple Mortal

A la gent li terroritzava que m'acompanyés la mort. Li tenien por, temien que els arrabassés el que amb tant d'esforç i sacrifici havien acumulat. La menyspreaven profundament malgrat no l'haguessin viscut mai. Així doncs, la foragitaven dels seus pensaments, creient-se immortals. Els era fàcil no pensar-hi, considerant el gran ventall d'entreteniments que tenien a l'abast per mantenir desactivada la ment i la consciència.

Els pocs que consideraven la mort sols pensaven a desfer-se'n. La tecnocràcia mèdica treballava frenèticament contra rellotge vers la mort artificial de la mort natural. Tal proesa s'havia convertit en una religió i els creients feien ofrenes als investigadors mèdics tot sentint com els seus cors s'expandien desplaçant òrgans limítrofs dins dels seus tòraxs desencaixats.

La il·lusió d'un temps de vida il·limitat els feia perdre el temps, els feia perdre el compte del que feien, els feia menystenir els moments únics viscuts. I mentrestant, jo em preguntava quants cops més tornaria a viure moments tan místics com aquell estiuenc capvespre a Caló d'es Mort. Les nostres veus clamant joia al cel, els nostres tres cossos nus fonent-se en l'arena amb la creixent foscor. La tènue llum en els ulls clars d'ell i en els ulls enriolats d'ella. Em preguntava quants cops més m'abrigaria aquella sensació de comunió amb l'univers. Potser dos o tres cops més, o ni tan sols això. I tot i així, tot semblava infinit. I tot i així, em permetia el luxe de menysprear el present; fins que vaig coincidir amb la mort. Vaig tenir l'ocasió de conèixer-la de prop al dinyar-la un amic meu. No va ser fàcil desfer-me de totes les pors i tots els prejudicis que jo albergava envers ella, però una fosca atracció em

mantenia al seu costat. El meu temor inicial esdevingué admiració, i de mica en mica vaig aprendre a estimar-la, a tenir-la sempre present, encara que fos en el subconscient. Quan vaig deixar de viure en la nostàlgia i l'esperança per viure el present, m'abraçava la mort. Cada cop que m'enfrontava a les autoritats, m'abraçava la mort. Cada cop que conqueria un nou espai de llibertat en la meva vida, m'acompanyava la mort. La consigna era eixamplar la vida en lloc d'allargar-la; abraçar la mort en comptes de repudiar-la.

És per tot això que vaig decidir ja fa molt temps posar punt i final a la meva vida tal dia com avui. No he esperat que la mort em vingués a buscar. L'he elegida lliurement i això em fa més lliure. He sigut el més gran amant de la vida i el més gran amant de la mort. Pel meu gran amor a la mort he viscut una vida lliure i plena. Pel meu gran amor a la vida, moro.

Kurt

per Andreu Comas

Quan vivia a Washington, anava cada diumenge que podia a preparar un dinar amb un col·lectiu de la ciutat. Cap allà les tres, el portàvem a un parc, menjàvem, i esperàvem que la gent que estava per allà vingués a menjar amb nosaltres. A Washington hi han molts sense sostre que dormen als parcs; normalment érem nosaltres i ells dinant allà, la resta de la gent trobaven massa sospitós que donéssim menjar de franc.

Durant uns mesos, cada diumenge en venia un que xerrava i xerrava com una ràdio que no té gaire senyal i canvia entre canals. Portava guants sense dits si feia fred i una jaqueta llarga amb diverses capes a sota; tenia unes sabates d'anar mudat molt gastades i tires estripades de bosses de plàstic que li sortien de sota dels pantalons i s'arrossegaven pel terra. Devia tenir uns 50 anys o més, i tenia arrugues fortes al voltant dels ulls i la boca, però les que devien venir d'experiències tapaven les de l'edat i em costava llegir la seva cara. La seva pell era molt fosca i endurida per fred o pel sol, se li resistia al moviment quan parlava.

«Sí. Vivia a Argentina sota una dictadura, però en deien una dictadura benèfica, Perón, saps? El 1973 Egipte i Síria van atacar Israel, el Kissinger era ministre d'Exterior, sota Nixon. Nixon era president. El Nixon...» Parlava així, i tenia una mica d'accent.

Al final, jo i alguns dels altres que hi anàvem cada diumenge ens vam fer amics seus, coneixia tots els nostres noms i venia xerrar amb nosaltres mentre menjàvem. Tenia coses molt interessants a dir, però com he dit, parlar amb ell era ben bé com escoltar una ràdio que canviava de canal, o no ho sé, com intentar llegir una pàgina esquinçada d'un diari. Després de setmanes i setmanes, però, dels elements que apedaçava vaig poder començar a construir-me una biografia seva al

cap. No va arribar mai a ser gaire clar, però en coneixia escenes —havia nascut a Àustria, molts parents seus havien passat pels camps nazis de concentració, havia viscut a Argentina o al Paraguai, a la vora de la selva, havia viscut a la Chicago industrial...

I era molt surrealista, perquè l'home aquest vivia al carrer, i de tan en tant era detingut per la policia o havia d'anar a l'hospital, però parlava confusament d'un negoci que tenia muntat, d'encàrrecs importants i feina complicada que havia de fer. La seva manera de parlar era tan densa i complexa que no arribaves mai a entendre ben bé el que t'explicava i no t'ho podies empassar del tot, però no tenies manera de distingir entre el que era creïble i el que no ho era. No et deixava poder creure ben bé que la vida d'en Kurt consistia només en sobreviure el dia a dia als carrers de Washington.

Un dia em va portar una bossa de plàstic amb el transformador d'un ordinador i tot de cables a dins. «Ei, té això. Mira si funciona, potser el podem vendre, d'acord?»

Li vaig dir més tard que marxava a viure a Barcelona. «Andreu! No marxis! Queda't aquí, treballa per a mi.»

I no li vaig voler dir que no. Li vaig demanar de què treballava, però seria una mica difícil de reproduir la resposta. Crec que tenia a veure amb ordinadors. La setmana següent, em va portar un sobre amb dos euros i onze cèntims a dins. Els euros no sé d'on els va treure, me'ls va donar per al viatge amb uns consells incomprensibles.

Un diumenge, després d'unes setmanes que no vaig poder anar al parc, vaig arribar al lloc on cuinàvem el menjar. Arribava una mica d'hora i només hi havien dues persones. Tot just acabaven de començar a treure els estris, i a sobre la taula hi havia retoladors de colors i alguna cosa amb què havien estat treballant. M'hi vaig apropar i m'ho vaig mirar: era una làpida que havien fet de cartró, i portava el nom Kurt escrit al damunt.

Quan vam arribar al parc, un altre sense sostre que sempre ens parlava, el Tim, ens va ensenyar amb uns gestos i una veu excitades

de nerviosisme el banc on havia mort el Kurt. Es veu que el Kurt, ja malalt i amb el fred que feia —era ple hivern— s'havia posat a dormir pocs dies abans en aquell banc. S'hi va quedar moltes hores després de l'arribada del matí fins que els altres habitants del parc van sospitar alguna cosa.

Em vaig recordar que l'últim cop que el vaig veure, xerrant amb uns amics seus, el vaig sentir tossir d'una manera que em va espantar una mica.

No sabíem què n'havien fet del cos, els de la ciutat que van venir-lo a buscar. Així que vam fer una petita cerimònia allà: els que l'havíem conegut intentàvem transmetre als altres la nostra incompleta idea de la seva vida i vam lligar la placa de cartró al banc.

Clar, jo no havia vist res, només m'ho havien explicat, no havia vist el Kurt en unes setmanes i la imatge ja obscura que en tenia m'era com molt efímera ja. Aquell dia mateix, el que més em va impactar va ser la idea que havia estat més o menys a prop d'un fet que devia passar cada dia però que ningú no imaginava. Com veure un cuc fer-se el capell o veure com netejaven els vagons del metro. Però com que coneixia tan poc en Kurt, i com que no hi havia el cos —l'havien portat a algun lloc—, era molt fàcil no adonar-se ben bé del que havia passat.

1956

per Roc Destraler

La pudor era asfixiant, l'obligava a arrufar el nas mentre fingia un somriure que no sentia i mostrava un interès que inventava. La sentor era una barreja de menjar mal digerit, suor amarada del regust agre de la cervesa, desodorant barat i quelcom més que no aconseguia identificar.

A debades intentava mantenir una distància respectuosa, tant pel seu propi bé com el dels seus objectius, el motiu que l'havia duta fins a aquell moment, fins a aquell home.

El moment era el sopar d'empresa que celebraven cada any per festes de Nadal. Una ocasió per a veure als companys sense l'americana i vestits de carrer i als directius mig pet, explicant acudits estúpids o masclistes que sospitosament tothom trobava genials. Aquest era un moment únic en el dia a dia de l'empresa, el moment en el que els rols que tothom té adjudicats es desdibuixaven, permetent una estranya comunió entre treballadors i capitostos. Un dia en el que era possible, si s'actuava amb previsió i astúcia, aconseguir l'ascens que tant desitjava.

.

L'home era el senyor Ivan Roig, d'alçada mitjana, vorejava la seixantena i si en el passat havia sigut un home de bon veure d'aquella època d'esplendor ja no en quedava cap rastre. Amagava una respectable panxa amb un vestit blau fosc i una papada generosa amb una corbata de franges negres i taronges. Els cabells d'un gris-blanquinós tallats ben curtets emmarcaven un rostre d'expressió severa, amb els llavis sempre en tensió i els ulls castanys graduats per unes ulleres de barnilla prima i vermellosa, sempre estaven atents. L'individu era el responsable de recursos humans de l'empresa, un paio habitualment sec i tibat i que en aquesta data assenyalada mutava en un borratxo de corbata per barret, talment com l'home llop, que mostra la seva veritable aparença només les nits de lluna plena.

L'estratègia a seguir era senzilla: treballar-se'l, aconseguir deixar-lo receptiu abans que la corbata de franges negres i taronges es traslladés del coll al cap i l'home perdés el control dels seus actes. Per això, des de que s'havien reunit tots davant la porta de servei, s'havia mantingut apart dels seus companys, quedant-se amb el grup dels directius i entaulant una amigable conversa amb el seu objectiu i el gerent de planta, el senyor Andrés. A estones xerrant sobre la feina i a estones fent broma, era una xerrameca intranscendent que només servia per a guanyar-se les seves simpaties. No obstant, sempre que podia procurava mostrar-se segura de si mateixa; tenint sempre una opinió o una proposta sobre els assumptes de la feina i amollant-se al parer d'aquests quan li convenia.

Llavors va començar a sentir aquella pudor, era una olor molt dèbil però que en percebre-la se li va instal·lar als narius i ja no marxava. Creient que era cosa d'algun contenidor proper o la l'olor corporal d'algun dels seus interlocutors va mirar de no capficar-s'hi.

En arribar al restaurant es va asseure davant d'ell però una cadira més a l'esquerra per a evitar que l'estratagema semblés massa obvià. En ordre i silenci van anar demanant un per un les begudes i el sopar. En marxar el cambrer es va fer un silenci incòmode, lleugerament violent, que explicava que ni eren un grup d'amics ni els unia cap afinitat comuna. Eren una amalgama artificial de gent de diversa educació, extracció social i pensament, només units per l'obligació del treball, únic vincle que els mantenia com a grup cohesionat i n'impedia la disgregació.

Els directius bé que ho sabien això, com també sabien que era imprescindible que els seus subordinats no barrinessin gaire aquesta realitat, sinó que del bon rendiment depenia que tots treballessin amb les mateixes il·lusions que si fossin un grup d'amics. Per això ràpidament van començar a parlar de temes banals, inofensius, que tots podien compartir sense perill: el futbol, la televisió o l'última pallassada d'algun polític. Anaven enllaçant un tema amb l'altre, procurant no aprofundir-ne cap i intercalant ara un comentari enginyós ara un de mordaç, l'ambient és va anar distenent. En poca minuts els cambrers van començar a portar el menú: assortit amanides d'entrant, tot condimentat amb vi i cava. Suaument les ments es relaxaren, iniciant-se pe-

tites converses espontànies, els estómacs agraïts per les viandes rebudes, la il·luminació i la intimitat del local i la remor llunyana de la cuina creaven un ambient de seguretat.

Però l'Helena no participava d'aquest caliu general ni es sentia part d'aquell grup, veia que els seus companys no aspiraven a res més que a aquells instants fugissers de seguretat, a aquell caliu. Senzillament no eren capaços d'aspirar a més, els mancava ambició. Per la seva banda ella seguia amb els seus propis càlculs i si era capaç d'entabanar a aquell pallasso podria ascendir en l'empresa. Però no era mera ànsia de diners, l'Helena aspirava al dret de decisió, algun dia no gaire llunyà esperava poder asseureu en la mateixa taula que aquells fatxendes cinquantanaris en una sala climatitzada i fer quelcom més que despatxar clients.

De caràcter decidit i ambiciós s'havia format en empresarials una bona universitat, estant sempre entre els primers de la seva promoció i sabent en tot moment com havia de ser el seu futur: ocupar un càrrec de responsabilitat en una gran empresa i amb el temps arribar a dirigir-la. Però les coses no havien marxat com ella s'esperava: en un primer moment va trobar feina com a directora executiva de marketing d'una puixant immobiliària de Castelló i lentament anà progressant fins a ser-ne directiva. D'aquella època en conservava un bon record, el seu equip de col·laboradors format per ella mateixa, era una extensió de la seva voluntat, que executava les seves decisions amb celeritat i sense objeccions. Talment com si les seves facultats de judici s'haguessin anul·lat, convertint-se en autòmats. Aquesta època feliç no arribà als quatre anys doncs es descobrí que director general i tresorer estaven implicats en una important trama de corrupció urbanística, juntament amb diversos regidors i alcaldes de la província que es feien la barba d'or amb expropiacions i revaloritzacions vàries.

L'empresa patí un escorcoll policial, un procés judicial i una suspensió de pagaments, tot això suposà la fi del negoci i de la seva prometedora carrera com a empresària. El sou ben remunerat i el submís equip de col·laboradors s'esfumaren en un no res. I evidentment les portes del món empresarial es barraren al seu pas després d'aquell afer, ni bancs, ni constructores, ni asseguradores, ni centres d'inversió ni evidentment immobiliàries volgueren saber res d'ella. La seva mala sort consistí en ocupar un graó intermig dins l'organigrama, massa baix per a beneficiar-se de la corrupció i massa alt per a al·legar-ne desconeixe-

ment, estava marcada.

Els següents sis mesos els passà a casa de son pares, víctima d'una forta depressió que l'allunyà de res que s'assembles a una oficina. Passant aquest temps anà analitzant les causes de la seva davallada, interrogant-se com ho hauria pogut preveure i arriba a la següent conclusió: s'havia adormit, s'havia conformat amb una feina de poca volada que l'excloïa de majors responsabilitats, que restaven a càrrec d'altres. Qui evidentment a l'hora de la veritat no havien dubtar a actuar en benefici propi, comprometent-la a ella. La seva falta havia sigut la manca d'ambició, el conformisme. Vist el resultat, prengué la determinació de no tornar a caure en el mateix error, treballar essent conscient del que tenia a guanyar, per a assolir una posició que li assegurés el control de la informació, que és la que capacita alhora de prendre decisions d'envergadura.

Assumida aquesta presa de consciència, la sort li tornà a somriure en forma de trucada telefònica; un dels incomptables currículums enviats obtingué resposta, ni més ni menys que d'unes galeries comercials de Barcelona que necessitaven dependentes. Valenta presa de consciència que l'obligava a fer un treball de "Jennifer" per a recuperar el que li pertocava com a Helena. Visiblement la feina era massa insulsa i ordinària però la insistència d'uns progenitors preocupats pel benestar de la filla, el cuquet que interiorment covava de retornar a l'activitat productiva i la seva recentment retrobada determinació la feren decidí i l'acceptà.

I la feina resultà tant insulta i ordinària com havia temut; hores interminables d'inacabable rutina, companys de feina de caràcter atrofiat: apàtics i messells, caps lascius i una clientela morta de gana però amb ínfules de rància aristocràcia. L'Helena es consolava bonament com podia amb l'idea de que tornava estar en circulació i preparant-se per a acomplir la seva meta.

I així transcorregueren prop de dos anys en els que assistí a tots els cursets de formació, trava amistat amb la major part dels seus companys i companyes, s'aprengué el nom i preferències de tots els directius i en general es familiaritzà amb el funcionament de l'empresa. D'aquesta manera en menys de mig any ja era coneguda i ben tinguda pels caps de planta, abans d'un any era sense ser-ho oficialment, la responsable de la seva secció i en encetar-se el següent ja ho era oficialment. Anava

progressant.

Com era d'esperar tot aquest procés d'ascensió despertà enveges en altres companys, que ella aconseguí apaivagar en gran part amb vagues promeses d'un tracte més afavoridor en un futur. Tot i així quedaren veus aïllades de gent descontenta amb les seves intencions però no eren importants.

Passada una estona els cambrers s'endugueren els plats buits i tornaren amb els segons. En Roig atacà un indefens entrecot al pebre ofegant-lo cada tres forquillades amb un glop de vi mentre ella anava tastant bocinets del seu rap allagostat mentre el guipava discretament. La seva cara començava a mostrar els efectes de tant mam: els ulls havien adquirit un to brillant com de nen entremaliat, punxava la carn amb menys destresa, les seves galtes havien pres un color rogenc i en general mostrava un caràcter molt més afable i comunicatiu que de costum. Però el tret més característic d'aquesta incipient embriagadesa era el nus lleugerament afluixat de la seva corbata, l'autèntic rellotge que indicava el grau d'alcohol en sang. Ella ho reconeixia, ho havia pogut comprovar l'any anterior en el mateix sopar, quan imperceptiblement s'havia anat animant fins a acabar intentant que ballés amb ell una salsa, cosa que havia aconseguit si més no durant els cinc minuts que va trigar l'Helena a fer-se càrrec del tomb inesperat de la vetllada i desempallegar-se'n educadament.

En aquesta ocasió com a mínim esperava evitar-se l'humiliació passada i sense deixar passar més temps entrà en justa. Com qui no vol la cosa digué:

-Us heu assabentat que a les botigues de Sants i Badalona uns d'allà havien muntat un negoci sota ma amb els articles d'anteriors campanyes que no es venien ?- Com si si algú hagués picat de mans tothom va alçar el cap encuriosits, ella prosseguí:

- S'ho manegaven com si fos una simple venda: un suposat client, que era evidentment un còmplice, comprava per exemple una nevera nova de trinca com si estes de rebaixes i desprès la revenia a preu real a un comprador. O al contrari, entabanaven a un client qualsevol venent-li una vitroceràmica rebaixada com si fos d'últim model i ells s'embutxacaven la diferència. Pel que sembla ho feien sobretot amb electrodomèstics i aparells de música, així obtenien guanys immediats.- Es feu un brevíssim silenci trencat per un dels directius de la tenda.

-Ehem! si n'havíem sentit alguna cosa,- feu en Roig –encara no se sap les dimensions del desfalc però ja s'ha pescat a tots els implicats, eh tu?!- Digué dirigint-se al gerent de planta, l'Andrés. -Mmsi ,de moment sel's ha fotut fora i la policia està investigant per a reunir proves contra ells en el judici.- feu ell. -els hi caurà un paquet de collons- Rematà. -Doncs això és més gros que els robatoris als magatzems, allà els mossos s'enduien unes bambes o un MP3 per la cara però no coses tant grans com un electrodomèstic, si més no normalment.- apuntà un venedor de la secció d'Equips de so i Música. -Tenen més cara que esquena els malparits, entraven a treballar a la botiga s'enteraven de com anava el tema i a la primera ocasió començaven. Un d'ells treballava al departament d'enviaments i retocava els albarans per que no es notessin els canvis - digué l'Andrés.

-El problema és com saber detectar aquesta mena de gent abans que entri- comentà l'Helena –seria interessant que es busqués un sistema per poder-los destriar durant la selecció de personal.-

-I com es faria això, endollant el polígraf al braç durant l'entrevista?- Digué amb sorna una de Llibreria i Oci. La imatge mental de tots connectats a la màquina de la veritat i contestant preguntes com als programes del cor feu gràcia a tota la concurrència, que rigué amb ganes. A tothom menys a l'Helena que coneixia a aquella dona: era l'Isabel, una dona d'uns quaranta-cinc o cinquanta anys que treballava a la secció de llibreria. Una de les veus descontentes poc importants que acabava d'adquirir protagonisme. Seguint-li la broma ella afegí

–No millor que no, per que sinó encara acabaríem tots confessant adulteris, fills il·legítims i promiscuïtat pagada, seria per a posar-hi una camera, gravar-ho i enviar-ho a un programa de zapping.- La broma arrencà noves rialles entre el públic. -De tota manera, és cert que hauríem de tenir algun sistema per investigar més a fons als nostres aspirants- feu l'Andrés. -I tens cap idea brillant benvolgut Andrés, el nostre gerent de planta preferit?- digué en Roig. -Jo? que va, no se'm acut res- admeté aquest.

-I si es posés a prova l'honradesa dels nous empleats- proposà l'Helena- provocar la situació de manera que es veiés com actua la persona si té la possibilitat de robar-

-Però això és il·legal! –s'indignà l'Isabel. -L'Isabel té raó Helena, no podem anar fent això a tots els nous empleats, ens ofegarien a demand-

es- s'espantà l'Andrés. -No es faria amb tots els empleats només amb aquells que fossin sospitosos i el resultat no es divulgaria si fos negatiu. Els que fossin pescats in fraganti ens limitaríem a demanar-los que marxessin a condició de no revelar l'assumpte a la policia, els lladres professionals ho acceptarien encantats. I fins i tot serviria pels que simplement haguessin tingut un moment de debilitat.- explicà - Mmmmm tot és qüestió d'estudiar-ho- mormola en Roig. L'Andrés assentí.

-No hem puc creure el que esteu dient!- exclama l'Isabel- Esteu parlant de parar una trampa a una gent que en la gran majoria és honrada i treballadora per què un petit grup d'aprofitats ha comés un robatori amb èxit. A aquesta gent se la degradarà com a persones exposant-les a una situació humiliant. Com se sentiran desprès? A més cap empresa no hauria de tenir dret a punxar de tal manera als seus empleats en nom dels beneficis.

-Només és una proposta, això no vol dir que es faci- respongué l'Andrés.

-Però l'esteu considerant Ivan, només això ja és gravíssim- li etzibà ella.

-Calma't Isabel, només era una idea tonta que havia tingut sé que seria molt polèmic- afegí l'Helena.

-I tú no et donis aires de mosqueta morta, que saps ben bé el que vols.- Li engegà aquesta.

-Bé, bé, no ens fem mala sang amb aquest assumpte que som al Nadal coi !- digué en Roig- estem aquí per celebrar les festes i relaxarnos, deixem de parlar de feina que em començo a aburrir. Que no recullen els plats?, ep nano recull el servei! –

L'Helena estava satisfeta la seva idea no havia sigut mal rebuda, ara en Roig i l'Andrés discutirien la idea que havia tingut i si els hi interessava intentarien apropiarse-la per a guanyar punts davant dels seus superiors. Ella coneixia aquest joc i no estava disposada a perdre'l, sabia que havia de fer per fer-se imprescindible i que aquell parell no la poguessin deixar de banda. A més si volien evitar que la idea passada a la pràctica sel's descontrolés i els explotés a les mans la necessitarien a ella per a controlar la situació. Però d'això ja faria ella que se'n adonessin més tard, de moment podia relaxar-se una estona i gaudir del sopar per primer cop en tota la nit, ara si que sentia un caliu a l'estómac i una lleugera sensació de seguretat.

L'Isabel en canvi, acabava d'abandonar l'estat de relax i la sensació de seguretat anteriors i era presa d'una viva agitació. No pas per què tingués cap càrrec de consciència ni cap delicte que amagar i que l'experiment de l'Helena i companyia pogués revelar, sinó per què veia les amplies possibilitats que obria la idea de la seva companya i l'esgarrifaven. Més tard o més d'hora es convertiria en una eina de control de la plantilla, doncs qui decidiria qui era o no sospitós? els directius basant-se en els seves pròpies suposicions o s'incentivaria la delació entre els treballadors? Fins a quin punt s'aplicaria amb justícia?, no seria molt fàcil inculpar a un treballador descontent i foragitar-lo de l'empresa amb l'amenaça de la vergonya i el descrèdit públics? No, aquella provatura d'honradesa, per posar-li un nom simpàtic, perseguia un propòsit molt més complex i llaminer que no pas enxampar a quatre lladregots espavilats. Seria un instrument de guerra bruta que domesticaria als empleats, temorosos de ser delatats per un company molts s'aïllarien en si mateixos o pitjor encara, denunciarien a d'altres companys abans que ser-ho ells, pocs tindrien valor d'organitzar-se o simplement de protestar doncs es mostrarien com a individus problemàtics. No, en definitiva seria una situació desastrosa que s'havia d'evitar com fos, aquest no era el futur que ella volia.

L'Isabel havia nascut en un dels múltiples ravals barcelonins que els anys cinquanta i seixanta aixecaven en poques nits milers i milers d'immigrants vinguts d'Andalusia i Extremadura. Tot i que no cursà estudis superiors la seva ment aventurera l'aficionà de petita a la lectura, afició que mantindria i ampliaria al llarg dels anys i que la formaria com a persona i com a dona. Tossuda i llesta, tan aviat com va poder començà a treballar en feines que no demanaven una educació universitària o una cultura refinada sinó treball i més treball, quan encara era fàcil trobar una ocupació digne per anar vivint i amb expectatives d'un ascens com a reconeixement de la pròpia vàlua. Així doncs, d'ençà de la mort del dictador treballà sempre més o menys en la mateixa feina, de dependenta en modestos o grans centres comercials, intentant recomanar ara un llibre de misteri ara un de romàntic a una clientela que sovint comprava els llibres a pes. I ho feia bé, sinó com s'explicava que els amos i les empreses arribessin i marxessin a mesura que l'economia s'anava liberalitzant, precaritzant, però ella es mantingués com una

constant? A mitjans dels anys vuitanta aconseguí un ascens a gerent de planta, però el naixement del seu segon fill l'obliga a prendre's la baixa i en reincorporar-se li era impossible combinar les exigències del nou càrrec amb la cura de la família, de manera que la direcció optà per prescindir d'ella i tornar-la al seu antic lloc de treball. Aquest fet agreuja l'ajustada situació econòmica de la família i durant cinc anys s'hagueren d'estrènyer el cinturó i renunciar als diumenges de cinema, les vacances d'estiu i a algun regal per Reis. Durant aquella època l'Isabel reflexionà sobre tot el que li havia passat en aquell breu període de bonança, de com la direcció s'havia després d'ella com d'un mitjó brut i de com havia semblat la cosa més natural del món. Evidentment comprenia que el motiu de la seva "patada cap avall" era el seu embaràs, una dona embarassada era una directiva poc productiva i que només portava problemes a l'empresa. El que la sorprenia era la facilitat amb la que havia succeït tot, apart de les mostres d'afecte i d'indignació verbal d'amigues i amics de la feina, ningú s'havia preocupat per ella, als sindicats de l'empresa, suposats defensors dels empleats, no els havia vist el pel en tot el procés i els seus altres companys s'havien comportat com a sord-muts, com si la culpa hagués sigut tota seva. Un anàlisi fred de la situació li explica el per què; dels quatre sindicats existents a l'empresa dos eren creats especialment per l'empresa com a mediadors laborals entre treballadors i directius i els restants tot i ser suposadament independents estaven idiotitzats per les butaques i les prebendes i havien oblidat cap plantejament no crític sinó simplement defensiu. Per això molts treballadors de l'empresa s'havien desencantat de l'acció sindical i se'n havien apartat, desmobilitzant-se totalment i tornant-se apàtics o directament insolidaris vers a tot el que no fossin els seus propis problemes. El resultat era que al final tothom havia hagut d'acatar la filosofia de la pastanaga i el bastó i definitivament per a ella, l'ascens havia sigut la pastanaga i la patada el bastó. Arribada a aquest punt tenia dues opcions, o empassava la píndola amarga i deia gràcies o començava a moure's.

El seu delegat sindical, en Lluís, era un home que ja depassava la cinquantena, de complexió robusta, cabell canós i somriure foteta que vivia gairebé permanentment reclòs entre les quatre parets del despatx que el sindicat tenia assignat. Havia arribat a aquella posició feia més de deu anys i s'havia mantingut en el càrrec gràcies a l'apatia que en

despertava l'exercici i a l'absència de candidats alternatius, en tot aquell temps l'acció més combativa que havia emprès era exigir un millor servei de catering pels empleats que es quedaven a dinar a l'empresa. Segurament per això la seva gestió havia despertat tant poques crítiques per part de la direcció.

L'Isabel el va anar a veure acompanyada per dues de les companyes que li havia fet més costat i li exigí una resposta ferma per part del sindicat pel descens improcedent que li havia aplicat l'administració. En Lluís reaccionà amb un discurset farcit de frases tòpiques i llocs comuns sobre la funció de defensa col·lectiva i no personal que practicava el sindicat, de l'impossibilitat d'assumir totes les demandes individuals i rematà el monòleg insinuat, molt finament és clar, que l'error havia sigut triar un mal moment per a quedar-se embarassada. Però que malgrat això, el sindicat es solidaritzava plenament amb la seva situació i parlaria amb l'administració per mirar d'aclarir l'assumpte. Només li oferia vagues promeses, tot fum.

Ella ja s'esperava aquesta actitud per això l'havien acompanyat les seves companyes, per què poguessin veure per si mateixes la submissió que el sindicat que deia representar-les mostrava davant la direcció. I la resposta no es va fer esperar, indignades esclataren en un torrent d'insults i acusacions, d'una revolada agafaren a l'Isabel del braç i marxaren d'allà fent petar la porta amb tal ràbia que el marc queda mig desllorigat i durant dos mesos, fins que manaren arreglar-lo, la porta no tancà. Després d'allò un petit sector dels empleats es va organitzar i va aconseguir desacreditar al mesell Lluís, obligant-lo a abandonar el càrrec després d'unes eleccions que van tenir a l'Isabel com a guanyadora, havia començat a moure's. D'allò aviat en faria quatre anys.

Mentrestant els segons plats s'havien batut en retirada i s'imposava una treva per recuperar forces i espai estomacal per a atacar els postres, alguns van aprofitar l'avinentesa per surtir fora a fumar una cigarreta i d'altres per anar al lavabo, l'Helena n'era una. Era el moment idoni per tenir una amigable xerrada amb la companya d'idees pròpies de la CIA, així que d'un bot s'aixecà i anà darrera seu. En entrar al lavabo comprova que per sort cap altra companya havia tingut la mateixa pensada que elles, estaven soles.

L'Helena es mullava la cara i el coll davant del mirall, de sobte havia tornat a sentir la pudor que havia notat abans d'entrar al restaurant: cervesa agre, desodorant barat, menjar mal dijerit i aquella cosa que no aconseguia identificar. Va haver d'anar al lavabo quan va tenir la primera oportunitat per què li feia venir basques, l'aigua havia ajudat a disipar aquella fortor per bé que encara la sentia . l'Isabel va entrar llavors, es va posar a la seva alçada i va començar a rentar-se les mans sota la pica, durant uns instants seguiren així sense intercanviar ni un monosil.làb.

- Penses estar-te gaire estona més lamentant-te en silenci?- començà l'Helena. - No m'estic lamentant.-Respongué l'altre. -Senzillament em costa d'entendre com has pogut proposar una mesura que prejutja que tots som sospitosos i que se'ns ha de tenir controlats tothora, i que aïllarà a la gent en si mateixa i trencarà la solidaritat entre companys.- L'Helena mentrestant va acabar els retocs, es va recolzar contra la pica amb els braços creuats i va exhibir un somrís foteta, davant el seu silenci l'Isabel canvia d'estratègia:

- Però no sé per que em sorprenc tant, des de que vas arribar vaig poder veure com ets Helena: tu no estàs feta per aquesta feina, per despatxar clients, estar vuit hores dempeus i portar un cartellet amb el teu nom. Tu aspires a més, a un càrrec a la direcció per exemple. O m'equivoco?- El somrís foteta que es va eixamplar fins a convertir-se en un somriure de plena satisfacció, li va confirmar el que ja sabia, de manera que va seguir.

-Així que des de que vas arribar t'has dedicat a ensabonar per sistema, a destacar les pífies dels altres i anotar-te els encerts de tots, només per la teva ambició de ser més, de ser algú important.- El somriure radiant de l'Helena va cedir un xic – Tu no saps de que parles, tota la meva vida l'he encaminat en ser algú, he estat anys preparant-me, anant a la universitat, fent cursets, treballant de becària per compte d'imbècils. I la lliçó més sàvia que he après en tot aquest temps és que mai et regalan res, has de ser la millor, rendir més que els altres, ser més agressiva que ningú, t'has de fer respectar. En canvi, que saps tu? Portés tota la vida aquí i segueixes com el primer dia mentre que la gent ha anat canviant al teu voltant, aviat entraràs en la cinquantena, potser creus que a aquesta empresa li interessa tenir de dependentes a avies marcides com tu?-

Ja estava encesa, parlava apassionadament sense pauses, reforçava els arguments amb moviments enèrgics de les mans però tot i que tenia clavats els ulls en l'Isabel semblava que parles per a algú altre, com si en aquell precís instant estigués defensant sa visió de la vida davant d'un tribunal invisible però omnipotent i sever i l'Isabel només fos una testimoni accidental.

-Més tard o més d'hora t'acabaran fument fora, "Hem treballat junts molts anys Isabel però ara iniciem una nova etapa i creiem que la nostra relació ha d'acabar aquí".I que és el que hauràs aconseguit? Acabar jubilada amb seixanta anys sense feina i una pensió de merda, dedicant-he a cuidar cada tarda els marrecs que els teus fills et portin mentre ells treballin, anant a fer balls de saló amb altres jubilats, de vacances en cases de colònies gestionades per monges i compartint un únic lavabo per a tota la planta...-

Arribats a aquest punt parà en sec el seu discurs, potser s'havia adonat que no intentava convèncer a ningú tret de si mateixa i que això li feia dir tirallongues de bajanades sense sentit, bajanades que no amagaven el fet de que l'hipotètic futur d'amargor i decadència que acabava de descriure amb tanta morbositat no era altre que el seu futur temut.
- Però no te'n adones Helena? Els conec, l'Ivan i l'Andrés estan acostumats a fer el que els doni la gana i aconseguir el que volen. No et donaran el que vols sinó que agafaran la teva idea i a tu t'enviaran a fregir espàrrecs. I encara que aconsegueixis el que vols d'aquell parell de lluços a quin preu t'ho faran pagar? Tu demano, oblida aquesta idea i aconsegueix que ells també l'oblidin.- Per uns instants l'Helena no va dir res semblava indecisa, perduda com si la conversa realment l'hagués afectat. Aquest estat no li va durar gaire.

- Ocupat de la teva vida i no et preocupis per mi, sé com portar a aquells orangutans, preocupat més per tu mateixa per que et veig a l'atur o jubilada d'aquí a poc.-

Dit això va sortir del lavabo i va tornar a la taula amb la resta l'Isabel la va seguir mig minut més tard, s'havien dit tot el que tenien per dir-se i no tenia necessitat de reflexions. Enlloc d'anar cap al menjador se'n va anar al carrer, havia de començar a pensar com gestionaria el desastre que els podia caure a sobre, necessitava una dosi de nicotina en vena.

En tornar el primer que va notar l'Helena va ser que en Roig havia canviat de cadira, asseient-se a la que tenia davant seu, just al costat de la que ella havia triat per no cridar l'atenció. Pel que semblava de sobte a l'home li interessava la seva companyia, era evident que la idea els havia interessat segur que mentre feien la cigarreta s'havien posat d'acord per mirar de treure profit de la seva pensada i ara venien a buscar-la amatents. Si es pensaven que la cosa seria tant fàcil pitjor per a ells i millor per a ella. Els seguiria el joc, esbrinaria que li oferien per la seva col·laboració i si calia tensaria la corda per aconseguir-ne més. Amb la seva millor cara de sorpresa innocent va anar a seure al seu lloc mentre l'Ivan dissimulava les seves intencions xerrant amb un de la secció d'Esports, la conversa sobre esquí d'alta muntanya va morir tant aviat com ella es va haver acomodat a la cadira.

- Que tens problemes amb aquella boja?- Feu el el responsable de recursos humans. L'Helena s'adona que devia haver vist com elles entraven i sortien gairebé al mateix temps dels lavabos i estava intrigat per quin havia sigut el tema de conversa entre les dues dones. - No, no, és només que té un greu problema d'actitud amb la feina- Respongué. -Entenc el que vols dir, avui dia costa molt trobar professionals competents, que estiguin a l'alçada de la seva feina. Encara que sempre poden haver-hi excepcions- Rematà així la frase i li adreça un somriure, volent guanyar-se la seva confiança. Com havia pensat ella li seguí el joc.- Gràcies Ivan agraeixo el compliment-

- No és un compliment, l'Andrés i jo portem temps seguint la teva feina; en poc més d'un any has arribat a responsable de secció, treballés dur i fas que tothom penqui, has assistit a tots els cursets de formació dels empleats que s'han fet i sempre mantens el control de tot el que passa al teu voltant. L'empresa està molt contenta de poder comptar amb tu.-

-M'afalagueu Ivan però només faig la meva feina de la millor manera que sé, a més crec que a vegades soc massa dura amb els meus companys però - Una mica de falsa modèstia ben administrada no fa mai mal.

- No és cap afalac, de fet el que ha passat aquesta nit ens ha convençut que malgrat la teva poca antiguitat mereixes ocupar un lloc de més responsabilitat dins l'empresa.- Això no s'ho esperava l'Helena, estava preparada per un estira i arronsa amb ells, que intentessin apropiar-se de la seva idea però aquella notícia l'havia destarotat. No es-

tava preparada per un triomf tant fàcil i es malfiava. - Et refereixes a un ascens?-

- Això mateix. Que no et refies de mi?- Feu un posat d'ofès i continuà. - Mira, saps en Paco el cap de planta? Bé doncs aquest any es jubila no està bé, no sé que de l'edat, total que la plaça quedarà vacant i necessitem algú que l'ocupi quan això passi i hem pensat en tu.- De fet ella ja ho sabia tot això, era l'ascens que venia perseguint des de feia mesos, el motiu de les seves ultimes jugades, era un premi llaminer però decidí assegurar-se que no hi havia condicions. - I sobre la idea que he comentat abans?-

-Oh, cap problema ens sembla una excel·lent idea però si no et sembla la postergarem uns mesos, per què la gent ho oblidi i ningú la relacioni amb el teu ascens.-

L'empresa li donava tot el que volia sense posar cap condició ni demanar res a canvi, era millor del que s'hauria pogut imaginar. Desprès de mesos d'aquella merda de feina podria tornar a tenir el seu propi despatx, personal a les seves ordres i el que era més important, tindria una cadira en el consell de direcció de la sucursal, allà podria mostrar realment la seva vàlua i començar a fer la feina que li pertocava. En deu anys tenia previst deixar aquell edifici insignificant i marxar a la capital, on havien els contactes, els secrets, els projectes, la informació que evitaria que tornes a caure mai al fang. Li costava amagar l'entusiasme que sentia, hauria saltat sobre aquella bola de greix i li hauria fet una abraçada. Enlloc d'això va assentir amb el cap i li va donar les gràcies a ell i a l'empresa per la confiança que dipositaven en ella.

La resta de la vetllada va corre plàcidament per a ella, van prendre les postres i van brindar per l'Any Nou que s'acostava. En una hora eren al carrer a punt d'acomiadar-se i marxar cadascú a ca seva, no hi hauria festa posterior, una cosa és sopar amb els teus caps per Nadal i una altra molt diferent anar-te'n de festa amb ells. Unes ultimes paraules de comiat i una o dues felicitacions de Nadal llançades a l'aire i la gent va començar a marxar. L'Helena havia hagut de tornar a dins a buscar la seva bufanda i a l'entrada del restaurant es va trobar amb en Roig col·locant-se els guants. – Vols que et porti?, la nit s'ha posat freda – Va oferir-li - No gràcies, no cal.- L'estació de trens només estava a cinc mançanes. – Només fins a l'estació dona, es tard i pot ser que perdis l'últim tren.- Era cert, i no li feia gens de gràcia buscar un taxi a aquelles

hores.- D'acord, em sembla bé cap on anem?-

Abans de marxar però, va topar-se amb la mirada de l'Isabel, no s'havien dit res des de la discussió als lavabos i la resta del sopar havia estat callada, sumida en els seus pensaments. L'Helena esperava veure una mirada furiosa, de ràbia però l'expressió de l'Isabel no s'assemblava a res d'allò, era una expressió estranya feta d'una barreja de sentiments que no s'esperava veure en la cara de la dona que seria la seva contrincant més ferotge en els propers anys. A falta d'una altra paraula semblava trista. Per la seva banda es va limitar a sostenir-li aquella mirada mentre seguia en Roig cap on tenia el cotxe.

En Roig el tenia aparcat en un aparcament subterrani a dues mançanes del restaurant, l'atmosfera càlida del parquing va reconfortar-los mentre l'home obria el seu cotxe, un Mercedes-Benz Coupé platejat que s'havia comprat no feia un any.

Un cop instal·lats dins i preparats per sortir en Roig digué d'improvist: - És difícil quan arriben aquestes dates, per Nadal tothom es troba amb la família o passa les festes amb la parella, si estàs sol se't fan molt llargues i costerudes. Jo mateix em sento molt sol per Nadal- Dit això li posa una ma a la cuixa i la mirà fixament. Ella reconegué aquella expressió; era la mateixa que posava feia un any quan l'havia tret a ballar amb ella, s'havia pensat que era una gracieta d'algú que a pres més copes del compte però la mirada lasciva de llavors i la que tenia davant seu en aquell precís moment eren la mateixa. Llavors finalment ho va entendre, no havia sigut la seva feina ni les seva idea la que havia decantat la balança al seu favor, l'empresa hauria pogut nomenar a qualsevol inútil engominat pel càrrec però la influència d'en Roig havia fet que es decidissin per ella. Ell ho sabia, portant-la allà volia que ella també ho sabés i ara li demana la recompensa pel seu suport. Podia negar-se es clar, un home de la seva edat i pes no podria impedir que sortís rebent del cotxe i menys forçar-la a fer el que ella no volgués. Però estava claríssim que el seu ascens s'esfumaria abans que arribés a la sortida de l'aparcament i tornaria a estar on era ara, o pitjor, un home de la seva posició podia fer-li la vida impossible amb mil encàrrecs i responsabilitats carregoses i monòtones, la podia obligar a deixar l'empresa i hauria de començar de nou un altre cop. Lentament va moure la ma esquerra i la va col·locar sobre la d'en Roig, damunt la seva cuixa i li va adreçar un somrís que intentava ser seductor.

L'home va engegar el cotxe i van sortir del subterrani, en quinze minuts van arribar a casa seva, un bloc de pisos amb vestíbul de marbre de Carrara i un porter les vint-i-quatre hores, el paio no va fer cap gest d'haver-la vist quan van passar davant seu, segurament estava acostumat a aquesta mena de situacions i l'havien ensenyat a no veure-les. El pis d'en Roig era l'onzè i a l'ascensor va haver d'aguantar uns segons interminables mentre la despullava amb els ulls. El pis estava decorat amb bon gust, amb tota seguretat per un decorador dels bons, però va preferir no mirar més i acabar allò quan abans millor, van anar al dormitori.

En Roig va començar a desvestir-se primer i mentre ella es descordava la brusa va poder-lo veure realment per primer cop i no era més que un butifarró amb un embolcall molt car. Finalment va quedar-se només amb la roba interior posada, en Roig va treure's els calçotets, potser per incitar-la a fer el mateix o per excitar-se a ell mateix, mostrant el penis; estava pràcticament erecte i la punta vermellosa sobresortia del prepuci. Era evident que portava estona anant calent, segurament durant tota la nit havia estat esperant ansiós aquell moment, aquesta possibilitat la va deprimir encara més. Es va treure sostenidors i calces, mostrant uns pits que havien conegut dies millors però encara es conservaven ferms i una mata de pel al pubis, mai s'havia obsessionat amb la depilació. En Roig es va apropar i li va engrapar el pubis amb la seva manota, la rudesa del gest la va sobresaltar i va fer un petit gemec que ell va interpretar de plaer, allò el va posar encara més calent. La va agafar i la va portar fins al llit on ella va jeure bocaterrosa, li va magrejar els pits una estona mentre s'anava masturbant quan va estar llest li va fer obrir les cames va escopir-se al palmell de la ma i le va fregar per l'entrecuix, llavors la va penetrar. Abans però havia aconseguit que es poses el condó, ell havia fet cara de disgust però anava com una moto i havia cedit ràpidament. Es notava que sempre ho feia així, es movia violentament sobre seu, empenyent-la amunt i avall del llit mentre s'esforçava per respirar i gemegava. Primer l'Helena va intentar deixar la ment en blanc però el frec dels pels del pit d'en Roig contra el seu i la visió d'aquella cara fofa, arrugada i vermella per l'esforç li feien un fàstic indescriptible, de manera que el va atreure contra el seu coll per evitar-s'ho. També això li va semblar un gest de plaer i va començar a moure's cada cop més ràpid, a mesura que s'acostava al clímax li llepava el coll i l'orella i gemegava cada cop més fort. Finalment es va escorreu dintre seu fent un últim

gemec i un renec de plaer, es va quedar estes damunt durant uns segons fins que ella el va obligar a estirar-se a un costat.

Lentament es va aixecar amb tot el cos adolorit i es va dirigir al lavabo que per sort no era lluny. Allà es va a passar ben bé vint minuts sota la dutxa amb els ulls closos i fregant-se amb ràbia tot el cos fins que va creure que ja estava neta, llavors va sortir i va tornar al dormitori. Devia fer estona que en Roig s'havia adormit sense dubte satisfet de la seva proesa, del seu magnífic treball, l'hauria matat allà mateix. Va anar recollint la seva roba fins que la seva mirada va topar amb el condó, el devia haver llençat al terra quan ella havia marxat i allà s'havia quedat, li va semblar una cosa monstruosa i va apartar-se'n. D'una revolada va sortir del dormitori, es va vestir de camí a l'entrada i va marxar fument un cop de porta, en Roig ni se'n va adonar.

A fora era negra nit i no hi havia ningú pels carrers a aquella zona només passaven dos o tres cotxes, va començar a caminar maquinalment, sense destí, ni tant sols tenia ganes de pensar. Senzillament li era impossible. Va arribar a una plaçeta amb arbres i una font al centre i va aprofitar l'ocasió per veure un glop d'aigua freda. De sobte la pudor va tornar, més intensa i penetrant que mai tant no la va poder suportar, va caure de genolls a terra estossegant li van venir arcades i va vomitar tot el menú. Es va estar una estona de genolls per si no havia acabat, després es va aixecar va glopejar aigua i la va escopir, es va rentar la cara, les mans i el coll i es va adeçentar la roba, llavors va anar a seure a un banc proper. Començava a recordar el que havia passat en les ultimes hores i no era capaç de descobrir com havia pogut acabar així, era irreal com havia anat tot i quan més voltes hi donava menys ho entenia i més es desesperava. En aquell moment va tenir un esclat de lucidesa, la mirada de l'Isabel, aquella mirada que no havia sapigut interpretar en el seu moment ara se li revelava amb tota claredat. Era una mirada trista però no per ella mateixa sinó per l'Helena, per què intuïa el que amagava l'amable oferiment d'en Roig, era de pena i tristor però també d'amistat i de solidaritat, li estava oferint el seu ajut si l'acceptava. Però ella estava massa obsessionada amb el seus ascens i no havia sabut interpretar aquella promesa de suport. Analitzant més a fons va veure que, inconscientment, sabia cap on la portava tot allò, per això el seu cos s'havia posat en guardia en presència d'en Roig, de camí al restaurant, al restaurant mateix i després d'estar amb ell. Aquella fortor insuportable que havia cregut unes escombraries podrides no era més

que l'olor de l'Ivan Roig i aquella quarta olor que no havia identificat era la de la seva luxúria, amagada sota capes de mediocritat, egoisme i marques cares.

Per primer cop en mesos, potser per primer cop en anys, pensava amb lucidesa i no l'obssidien els seus objectius, desprès de tot el que havia hagut de fer per aconseguir-los li semblaven pueril i estúpids, un substitut del que hauria de ser la seva vida. De moment no sabia que havia de fer amb aquesta vida i com l'afectarien els canvis que havia experimentat en pocs minuts, només una cosa tenia clara i era que aquell malparit no tornaria a fer mai el mateix amb una altra dona.çç

Catalunya Independent

per Fernando Ventura Calderón
traduït per Rosa Navarro

I. Connexió mística

Catalunya, any 2012. En el més recòndit racó d'un abocador d'enderrocs de Tortosa, un grup d'anarquistes desenvolupen un projecte: el Projecte Mutant. Fa cinc anys que mantenen contacte telepàtic amb alienígenes de Siri 2, on pareix que existeix un règim de comunisme llibertari. Els catalans pensen que amb l'ajuda dels seus amics intergalàctics aconseguiran derrocar l'ONU i el govern de Carod-Rovira. Què per què s'anomena Projecte Mutant? Ningú ho sap.

En aquest moment es troben deu d'ells, cinc homes i cinc dones, el més selecte de l'acràcia mediterrània, agafats de la mà, a les tres del matí, formant la figura mística de connexió que anomenen l'endoll. Són joves de més o menys vint anys, llevat del líder, Abraham Culmeló, d'uns cinquanta. Les seues neurones estan ja emparentades. S'acosta el gran moment perquè —segons els indiquen els siriotes— estan entrant ja a l'atmosfera, s'han descarregat el google maps i estan a punt d'arribar. Tots estan emocionats. Es preparen des de fa molt de temps per a aquest moment.

En aquest instant, es materialitza el plat volador just damunt dels seus caps. Els llança un missatge de pau i amor infinit. Els anarquistes, quan veuen el plat fosforescent flotant allí dalt, prenen una decisió racional i engeguen a córrer pels enderrocs obrint-se en cercle fent crits i manotades com si els perseguissin enormes mosquits. Els crits del líder de «Fills de la gran puta, torneu!», son ineficaços, i veient-se sol davant del giny volador, el líder, conegut per la seua sang freda i bon fer, respira fondo, pren una serena determinació i fuig a tota velocitat deixant rere seu una fugaç estela cometària.

II. Connexió mística II

Tres setmanes d'assemblees i anàlisis per a determinar quina cosa fou el que es va fer malament. Des del fallit intent d'apropament, els siriotes no han tornat a prendre contacte amb el grup llibertari. Tenen segellada l'entrada mental i ni pensant en castellà aconsegueixen trencar el bloqueig. Sembla que estan enfadats per la desbandada, que consideren molt desconsiderada. Finalment, a força de concentració, els llibertaris aconsegueixen enviar un missatge de disculpa, en el qual manifesten que el desencontre ha estat causat per un malentès cultural. Es concerta una nova cita en un penya-segat a peu de costa del Garraf. A les tres de la matinada, mentre els meteorits creuen el firmament, els companys i companyes s'agafen les mans en precari equilibri sobre les roques, executen la figura tàntrica del llevataps, entren en èxtasi com si fossin a pondre un ou, i llancen el missatge d'amor infinit. Aquesta vegada no fugiran. Hi ha massa pedres per a córrer. En un moment, l'onatge els converteix en vertaderes rates mullades.

Els extraterrestres, per la seua banda, es materialitzen a El Portil, a Huelva, i és que el localitzador GPS que compraren al Lidl no és tan bo com seria desitjable. Després de preguntar als pescadors de gambes, acaben a Tànger passant per Tavira, i atès que ja trenca l'alba decideixen tornar a l'òrbita estacionària per a discutir l'estratègia a seguir.

III. Connexió mística III

Més assemblees per a determinar què collons és el que impedeix el Primer Contacte Conscient entre anarquistes de diversos planetes. Les discussions enterboleixen l'ambient, ja que l'Abraham Culmeló (ortodox) és partidari de perseverar i concertar una nova cita, mentre que un altre sector (internacionalista) afirma que el primer seria formar una AIT (intergalàctica) per telèfon. Al mateix temps, cada sector està partit en diversos sectors (minimalistes, oligoistes, poquistes, alguistes, mijitistes, escasistes..., i els terribles nadistes) en els quals es barregen els individus, pertanyent alhora a dos o més faccions, la qual cosa contribueix a la discòrdia o, potser millor expressat, a la confusió. Les assemblees se succeeixen durant sis anys sense que tinguin un final clar, ja

que s'extravien les actes. Damunt, ERC perd les eleccions i ascendeix al poder Ciutadans. No se sap quina cosa és pitjor. Afortunadament, els alienígenes manifesten que se'n van a calfar fins que arribe el consens àcrata. Calfar-se, sí. Sembla que aquests éssers no hivernen, sinó que es calfen per a ser eterns. A aquesta operació li'n diuen estiuejar.

Passats sis anys, un tercer intent a la piscina municipal de l'ajuntament de Viladecans (gràcies a un company que en tenia les claus) resulta infructuós, ja que en el moment de màxima concentració (formant la figura hinduista de la batedora) Joan Caranap, jove promesa de l'anarquisme militant català, es posa a riure com un boig per culpa del careto transcendent que han posat tots. Trencant el miracle telepàtic, el líder anarquista intenta atrapar Joan per a enlletgir-li la seua conducta amb un pal, però esvara amb una pell de plàtan i cau a la piscina, i és rescatat després d'ímprobes esforços al no saber nedar i estar molt gros. Els siriotes no es materialitzen aquesta vegada, ja que s'estan gelant en la gelatera i no entengueren el lloc de la cita.

IV. Connexió mística IV

S'ha anat deteriorant de manera gradual el lideratge d'Abraham Culmeló. La seua caiguda a l'aigua serà difícil d'oblidar, i més tenint en compte que per poc moren allí una dotzena de persones i s'hagué de donar piles d'explicacions a la regidora d'esports l'endemà. A més, un anarquista de cognom Culmeló no és el més adient per a una important ambaixada davant companys extraterrestres. Ara qui du la veu cantant és la companya Maria Bacallà Ranci. Maria organitza un macroconcert a l'estadi del Masnou per a afavorir la solidaritat de l'esdeveniment. Quan l'actuació està en tota la seva esplendor, llançant el missatge d'amor infinit, Maria i els seus xicots aconsegueixen atraure el plat volador amb la figura zen de la carabassa. Apareix de colp sobre l'escenari.

Immediatament, els siriotes fugen aterrits per les pintes del respectable i per l'explosió de soroll provocada pel grup de flamenc-punk Vòmits Calés, que canten una cacofonia incomprensible fins i tot fent la volta a la cinta de cassette. Desgraciadament, en l'escapada, l'ovni

arranca el pavelló cobert. Se'n va a fer la mà la instal·lació elèctrica, s'apaguen els altaveus, tot queda a les fosques i el públic ix d'allí arrossegant-se com pot entre escopinyades, runes que cauen i tolls de cervesa. Maria Bacallà perd immediatament tots els seus adeptes i un mosso d'esquadra de la secreta perd la pipa, el carnet i un testicle. No se sap com. Per això serà condecorat amb l'Ordre de Sant Jordi al Mèrit Distingit, i ascendit a sergent de la brigada antianarquista.

V. Connexió mística V

Abraham Culmeló torna a prendre les regnes del Projecte Mutant, que després de tantes anades i vingudes ha atret les mirades del Servici Secret de la Generalitat. Per no parlar del mosso mutilat i les seues ànsies de venjança. De manera que els llibertaris decideixen anar-se'n a un lloc més discret: a Uluru, la Gran Pedra Roja Australiana, sagrada per als aborígens anangu, per als quals simbolitza les entranyes de la Mare Terra o quelcom paregut. Eixe pedrot és Patrimoni de la Humanitat.

El piquet de vint anarquistes catalans que escala amb grans esforços les verticals parets ha estat format per veterans bragats en mil lluites (concerts). S'han traslladat a Austràlia en un vol de baix cost. Ací està Abraham Culmeló, amb el seu característic culamen ascendint pel monòlit; més enllà Joan Caranap, de trets nobles i valents que procura no donar-se l'hòstia; Maria Bacallà no li va a la saga, i persisteix malgrat haver perdut una bota i les bragues per culpa d'un fardatxo amb banyes... En definitiva, estan decidits que tot eixca bé. Ignoren que estan seguits de prop pel grup especial antiterrorista dels mossos.

Una vegada al cim, burlada la guàrdia dels anangu, que dormen plàcidament amb els seus cangurs, els àcrates s'agafen de la mà, realitzen la forma budista anomenada la torradora, i a les tres del matí llancen el missatge d'amor sense límits. Immediatament es materialitza el plat volador a la part alta del monòlit i, perquè ningú s'espante, els alienígenes llancen la imatge tranquil·litzadora per mitjà d'holograma d'una persona estreyent la mà d'una altra. Els siriotes pretenen que eixa icona, tan familiar, evite nous contratemps.

Desgraciadament, Su Pù To, l'alienígena encarregat dels efectes especials, ha hagut d'anar a l'excusat deixant al càrrec de tot a Ro Da Ballo, primer artiller de la nau, que summament confós per la força del missatge d'amor i pau, li dóna al làser a tota potència provocant un holocaust acollonant de foc sobre la roca. Quan tot acaba, la forma tradicional d'Uluru ha desaparegut. En el seu lloc ha quedat esculpit en el monòlit el rostre somrient de Durruti, que no sols pot veure's des de l'aire, sinó també des de qualsevol punt de la superfície terrestre, en tons canviants que van del roig a l'ultraverd. Els anarquistes, quan van sentir la primera fogonada, van eixir corrent barranc avall i van prendre el primer vol, que els va deixar a Tasmània, on van formar una comuna primitivista. I els siriotes van tornar al seu planeta lamentant que la humanitat no estigués encara preparada, segons van contar en el 536è Congrés de la Confederació Nacional de Siriotes.

Epíleg

Quan l'exèrcit australià compareix i comprova la destrossa, troba de propina un socarrat esquadró dels mossos d'esquadra vagant pel desert com a zombis, que informen que els culpables són anarquistes vinculats probablement a Al-Qaeda. Els polis exigeixen tornar a Barcelona i el sergent jura que ha perdut el seu altre testicle. Els indígenes anangu formen una guàrdia d'honor entorn del Yidaki Ta Majara, com anomenen Durruti, i tanquen el territori al turisme. Un conflicte diplomàtic entre Austràlia i Espanya s'establix arran d'aquest desastre, en el qual els noms de Catalunya, mossos, espionatge i destrucció de Patrimoni Humà eixen una vegada i una altra a les portades de la premsa internacional. El món sencer se'n fa creus, exigix indemnitzacions impossibles, i Rajoy, president del govern espanyol, horroritzat, declara unilateralment la secessió del comtat de Barcelona, assegurant a les Nacions Unides que no té res a veure amb eixe espant.

El Projecte Mutant, ha triomfat. Catalunya, per fi, és independent.

Busca la paradoxa:

solució: la família està veient una "sèrie de família" on pares, mares i fills inverteixen el seu temps en intenses i complicades relacions emocionals, mentre la família que la contempla, s'absté de fer el mateix.